

တက္ကသိုလ်

ကျောက်စာတန်း

အကျဉ်းတန်လင်္ကာ

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်
နေ့စဉ်အောင်

အကျဉ်းတန်ဖက်

(စု-ဇာတ်သိမ်း)

အခန်း (၁၇)

မှောင်မည်းနေသည်။

ယင်းအမှောင်ထုကြားမှ အလင်းရောင်တန်းလေးတစ်ခု
သည် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုအလင်းတန်းလေးနှင့်အတူ ဝိုးတဝါးနိုင်လှသော ပုံရိပ်
တစ်ခုကို တွေ့မြင်နေရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ...

ပုံရိပ်သည် ပီပြင်လာ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

အတိအကျဆိုရပါလျှင် ...

ယဲ့ဝါကျင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် မျက်ရည်များ သွင်သွင်စီးကျနေသော မျက်ဝန်း
အစုံဖြင့် ငေးငိုင်းကာကြည့်နေရာမှ လှပစွာပြုံးလိုက်၏။

“ခန်းချောင် ... ရှင် ... ရှင် သတိရလာပြီလား။”

၆ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူမ၏အသံသည် တိုးလိုက်ကျယ်လိုက် ဖြစ်နေသေး၏။

အတန်ကြာမှ ပီပြင်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယခုမှ ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ပီပီ

ပြင်ပြင် တွေ့မြင်လာရလေသည်။

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ကြင်နာစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီနေရာက နှင်းပွင့်မြို့ တောင်ဘက်မြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ အိမ်ပျက်လေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်လုံးအစုံ နဖူးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေသည်။

“ဒီလောက်တောင်ဝေးတဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် သူ သတိလစ်မေ့မြောသွားစဉ် အနီးအနားရှိ မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့်တင်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ထူးခြားသော

ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာသည်။

သူသည် ယွဲ့ဝါကျင်းအား ငေးငိုင်ကာ ကြည့်နေမိ၏။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ငိုထားလွန်းသဖြင့် မျက်ဝန်းအိမ်များက

နီရဲနေ၏။

ဆံကေသာများမှာလည်း သေသပ်မှုမရှိပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ...

သူမသည် အလွန်လှပနုနယ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်၏။

ဤမျှနုနယ်လှပသော မိန်းကလေးသည် သတိလစ်မေ့မြောနေသော မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်အား မြင်းပေါ်သို့ တင်ဆောင်ရာ၌ မည်မျှခက်ခဲလိမ့်မည်နည်း။

“ဝါကျင်း ... မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

သူ၏အသံသည် ယုယကြင်နာမှုများ ပါဝင်နေသည်။

ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်ဝန်းအစုံ ရွန်းစိုတောက်ပသွားသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ထံမှ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယုယ

ကြင်နာသော ဆက်ဆံမှုများကို ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

“ဒီလောက်လည်း မပင်ပန်းပါဘူးရှင်၊ ဒါနဲ့ ရှင် နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား”

၈ ❖ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယခုမှ မိမိခန္ဓာကိုယ်အတွင်း
ရှိ အဆိပ်ဝေဒနာများ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကို သတိပြုမိ၏။

“မင်း ... ကျုပ်ကို အဆိပ်ဖြေဆေး တိုက်ထားသလား”

ယွဲ့ဝါကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ... မင်း ဒီအဆိပ်ဖြေဆေး ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ယွဲ့ဝါကျင်း မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မသောက်ဖို့အတွက် မမက ပေးထားတာပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မမ ... ဟုတ်လား၊ မမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ယွဲ့ဝါကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း ... ကျွန်မက သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ရှင့်
ကို မေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်လုံးအစုံ နဖူးပေါ်သို့ ခုန်
တက်သွားလေသည်။

“ဘယ်လို ... မင်းက သူ့ကိုမသိဘူး ... ဟုတ်လား”

ယွဲ့ဝါကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

အထူးဦးတန်လယ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ တကယ်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မသိတာ ငတ်၊ခုတော့ရှိတယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဆို ပါဦး”

ယွဲ့ဝါကျင်းက သူ့အား တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာ
ထားဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူက ရှင့်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ချင်နေတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် သူ့နဲ့ရှင့်ကြားမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရန်ငြိုးတစ်
ခုတော့ရှိမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးတွေ
နဲ့ ဆက်စပ်မှုမရှိခဲ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ... ရှင့်ရဲ့မွေးစားအဖေ နေလကျေးရွာသခင်ကြီးနဲ့
ပတ်သက်နေမလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်
လေသည်။

“ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့မွေးစားအဖေက မိန်းမနဲ့ ပတ်
သက်ဖို့မပြောနဲ့ မိန်းမဆိုရင် မုန်းတီးနေတဲ့လူပါ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

“ကျုပ်ကိုတောင် မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုံးမခဲ့တာ”

ယဲ့ဝါကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း ရှင်နဲ့ ရန်ငြိုးရှိတဲ့ လူကို စဉ်းစားကြည့်ပါ လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးစက်တင်း မာလာလေသည်။

“ကျုပ်တို့ နေလကျေးရွာဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်း တောက် ကျော်ကြားနေပေမယ့် ဘယ်ဂိုဏ်း၊ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းနဲ့မှ ပြဿနာမရှိခဲ့ဘူး ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်တို့ နေလကျေးရွာကို သိုင်း လောကသားအားလုံးက လေးစားကြတာပေါ့”

ယဲ့ဝါကျင်း ဘဝင်မကျဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲဒါဆိုရင် ... ရှင်တို့ နေလကျေးရွာကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်သူ တွေဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်သွားတာလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ခံပြင်းသော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ကျုပ်လည်း ဒါပဲစဉ်းစားနေတာ၊ တစ်ခုပဲ ကျုပ် သတိထား မိတယ်”

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်အိမ်) ❖ ၁၁

ယဲ့ဝါကျင်း စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဘာကိုလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်တို့ နေလကျေးရွာကို တိုက်ခိုက်သွားတဲ့လူဟာ ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့ပဲ”

ယဲ့ဝါကျင်း၏မျက်နှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... သူဟာ ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်ရဲ့ အဖွဲ့ ထဲကပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား မျက်မှောင်ကြုတ် ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သေချာအောင် ပြောနိုင် တာလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်းက မချီးမြှီးပြီးလိုက်၏။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် ... သူ့ကို ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးနဲ့ တွေ့မြင်နေရလို့ပေါ့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ ခေါင်းသွင်လွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်ကို တိုက်ခိုက်ခွင့်ပေး ဝိညာဉ်နှုတ်ကြိုးတံတားအောင် ကျပြီး သေသွားခဲ့ပြီပဲ”

ယဲ့ဝါကျင်း၏မျက်ဝန်းအစုံ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ယင်းနေ့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းသွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ သူမအား ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ... မင်းက ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ဖူးပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်မသိတာလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်း၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။

“မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားလို့ ကျန်းနန်းနယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို လူရမ်းကားတွေ စော်ကားဖို့ ကြံစည်စဉ်မှာ ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်မမနဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ကယ်တင်ခဲ့တယ်လေ”

အကျဉ်းတန်လယ် (၃-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၁၃

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“အင်း ... ခိုကိုးရာမဲ့တဲ့ ကျွန်မကို သူတို့က မွေးစားလိုက်ကြတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ တကယ်လျှို့ဝှက်တဲ့ လူတွေပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် တွေဝေသွားသည်။

“နေပါဦး ... ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်တာလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်း မချီပြီး ပြုံးပြလိုက်၏။

“သူတို့နေထိုင်တဲ့နေရာဟာ ဝါးပင်တွေကို ဝက်ပါတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးထားလို့၊ ကျွန်မဟာ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ ဆက်စပ်ခွင့် မရခဲ့ဘူးလေ၊ နောက်ပြီး သူတို့ကို ဆရာနဲ့မမလို့ ခေါ်ခွင့်ရတာကလွဲပြီး သူတို့ရဲ့နာမည်နဲ့ မျက်နှာအစစ်အမှန်ကိုတောင်မှ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီဆရာဆိုတဲ့လူကရော မျက်နှာကို ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးအုပ်သလား”

ယဲ့ဝါကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မအုပ်ထားပါဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“အဲဒါတောင်မှ မင်းက သူ့မျက်နှာအစစ်ကို မမြင်ဖူးဘူးလို့ ပြောနေသေးသလား”

ယဲ့ဝါကျင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူက မျက်နှာကို ကြေးဝါရောင်မျက်နှာပုံးနဲ့ အုပ်မထားတာကလွဲရင် မျက်နှာပုံစံအမျိုးမျိုးပြောင်းနေတယ် ရှင့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အတိုးအိုလိုဖြစ်နေပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျတော့လည်း အသက်လေးဆယ်လောက်ဖြစ်နေတယ်”

သူမသည် စကားဆက်လိုက်၏။

“အဲ ... တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ပဲ ရှိနေတယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျိတ်၍ ချလိုက်မိသည်။

မိမိရင်ဆိုင်ရမည့် ရန်သူသည် အလွန်လျှို့ဝှက်၍ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များသည်ဟု နားလည်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ဒါနဲ့ ... သူတို့က မင်းကို ကျုပ်ဆီလွှတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က”

ယဲ့ဝါကျင်း၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူတို့က ရှင့်ကို ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းပြီး အရိုးဆွေးအဆိပ် တိုက်ကျွေးပါတဲ့ ... နောက် ... နောက်ပြီး”

သူမက စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ် ရပ်တန့်လိုက်၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်ကော”

ယဲ့ဝါကျင်း၏မျက်နှာ ပန်းနုရောင်သန်းလာသည်။

“ရှင် ... ရှင်ရဲ့မေတ္တာကို ရယူရမယ်တဲ့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်လုံးအစုံနဖူးပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားလေသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်းသည် ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

“ဒါတော့ ... ကျွန်မ မသိဘူး”

“မင်းကလည်း သူတို့နိုင်တဲ့အတိုင်း လုပ်တာပဲလား”

“ကျွန်မက ဒီလိုမလုပ်ပါရစေနဲ့လို့ ငြင်းခဲ့တယ်လေ၊ ဒီမှာ တင် သူတို့က ကျွန်မကို အရိုးဆွေးအဆိပ်တိုက်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မလည်း အဆိပ်ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်လို့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းလာမိသည်။

“တောက် ... အတော်လူမဆန်တဲ့လူတွေပဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင်လာပြီး ရင်ဆိုင်ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်တဲ့ လူကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ဒုက္ခတွေပေးချင်တာလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်း မချီပြီးပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မအထင်ပြောရရင် ... မကြာခင် သူတို့က ရှင့်ကို ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်လာမှာပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအတွက် အသုံးချခဲ့တဲ့ ကျွန်မက သူတို့ရဲ့ စည်းကမ်းကို ရိုက်ချိုးပြီး ရှင့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သူတို့သိနေကြပြီလေ”

သူမက ပန်းတစ်ချက်တွန့်ကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့က ရှင့်နဲ့ကျွန်မကို မြေလှန်ရှာနေလောက်ပြီ”

“မင်း ... ကြောက်နေမှာပဲနော်”

“ကျွန်မ အရင်တုန်းက သူတို့ဆီက ဖြေဆေးမရမှာကို တကယ်ထိတ်လန့်မိတယ်၊ အခုတော့”

“အခု ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိသွား သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သတ္တိကောင်းနေတာလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်း ရှက်ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“အနည်းဆုံး ကျွန်မဘက်က သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီလေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ပို၍မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက် ၏။

“မင်းဘက်က သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ပေးမယ့်လူ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီ လူက ဘယ်သူလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်းသည် ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံ ဖြင့် သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ပေါ့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား သည်။

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့သော် ...

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ သူမ၏စကားကို ငြင်းဆန်ရန်ဆန္ဒ မရှိခဲ့ပါ။

ထို့အပြင် သူ၏ရင်ထဲမှ သူမစကားကို နားထောင်ရင်း နွေးထွေးသောခံစားမှုကို ခံစားနေရသေး၏။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် သူ့အား လှပစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ရှင် တစ်စုံတစ်ခု မပြောတော့ဘူးလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ် ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းပြောတဲ့စကားကို မငြင်းနိုင်တဲ့နောက်တော့ ဘာပြော စရာရှိဦးမှာတဲ့လဲ”

ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်နှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မသေမယ့်အချိန်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ မျှော် လင့်နိုင်ပြီပေါ့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ယွဲ့ဝါကျင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သို့သော် ...

အကျည်တန်လက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉

သူမ၏မျက်ခန်းအစုံတွင် လျှို့ဝှက်ကြေကွဲသော ဟန်အမူ အရာများ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က သူမအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက် ၏။

“မင်း ... ကျုပ်ပြောတာ ယုံတယ်မဟုတ်လား”

ယွဲ့ဝါကျင်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

သူမ စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ထုတ်သော မျက်လုံးအစုံသည်

နှာတံရင်းသို့ ကုပ်ဆင်းသွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ”

ယွဲ့ဝါကျင်း မချိပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကံကြမ္မာဆိုတာ မှန်းဆလို့မရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကံကြမ္မာ ကို ကျွန်မ မယုံဝံ့ဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်း သေချာစဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကံကြမ္မာကိုက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဘက်မှာ ရှိနေပါတယ်”

ယွဲ့ဝါကျင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

၂၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နေးထင်းအောင်

“ကံကြမ္မာက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဘက်မှာ ရှိနေတယ်ဟုတ်လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... တိုက်ပွဲတွေ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ သိုင်းလောကရဲ့ သွေးပင်လယ်ကြားမှာ ဓားတစ်လက်နဲ့ ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ ကျုပ်ကို ကံကြမ္မာက မင်းနဲ့ အံ့သြဖို့ကောင်းအောင် တွေ့ဆုံပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် သူ့အား ငေးမော၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါကြောင့် ... ကံကြမ္မာက မင်းကို ကျုပ်ဘဝထဲ အပြိုင်တိုင် ပေးဆပ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

ယွဲ့ဝါကျင်း၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလေလေသည်။

သူမသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ငေးငိုင်ကာကြည့်နေ၏။

သို့သော် ...

အထူးထူးထူးထူး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၁

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏နှလုံးသားထဲတွင်မူ ယွဲ့ဝါကျင်းသည် မိမိအား စကားလုံးပေါင်း ထောင်သောင်းမက ပြောနေသည်ဟု ခံစားနေမိလေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၈)

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ယွဲ့ဝါကျင်းတို့သည် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငေးဝိုင်းကာကြည့်နေကြ၏။

မည်မျှအချိန်ကြာသွားမှန်း မသိပါ။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ပြန်လည်သတိဝင်လာကာ မျက်နှာတစ်ခု
လုံး ပန်းနုရောင်သန်းလာ၏။

သူမသည် ခေါင်းငုံ့ကာထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်
သည်။

ယင်းတဒဂီအချိန်လေး၌ ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် မိမိ၏အလွန်တန်ဖိုးထား
သော အရာတစ်ခု ပျောက်ရှာသွားသည့်အလား နှမြောတမ်းတသော
ခံစားမှုများ ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု ကမန်းကံတန်း မေးလိုက်၏။

ယွဲ့ဝါကျင်းက ခေါင်းငုံ့လျက် ...

“ဘုံကျောင်းနောက်ဘက်ခန်းမှာ မီးဖိုနဲ့ ပန်းကန်ခွက်
ယောက်တွေရှိပေမယ့် စားစရာမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် နံနက်စာ စားရ
အောင် တစ်ခုခုထွက်ဝယ်မလို့ပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားကာ
ကမန်းကံတန်း ဟန့်တားလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး ... မင်းမသွားနဲ့”

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် သူ့အား ဖြည်းညင်းစွာ မော့ကြည့်ကာ
ပြုံးလိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို သူတို့နဲ့ တွေ့မှာစိုးရိမ်နေတာလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ယွဲ့ဝါကျင်း ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ ... ကျွန်မ ရုပ်ဖျက်ပြီးသွားမယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်စိတ်မချဘူး၊ မင်း နေခဲ့၊ ကျုပ်သွား

မယ်”

ယွဲ့ဝါကျင်း ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး ... ရှင်ကို နှင်းပုလဲတစ်မြို့လုံးက သိနေကြတယ်။

ဒါကြောင့် ရှင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အဲဒီကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်ဟာ အတော်ရက်စက် ယုတ်မာတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ ကျုပ်ကို သူတို့တင်မကဘူး။ သိုင်းလောက အားလုံးက ရွံ့မုန်းပြီး တိုက်ခိုက်ချင်လာအောင် မဟုတ်မမှန်တဲ့ သတင်းတွေ လွှင့်ခဲ့ကြသေးတယ်”

သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ် ဘာမှကရမစိုက်ဘူး။ မင်း ဒီမှာနေခဲ့ ကျုပ်သွားမယ်”

ယွဲ့ဝါကျင်း လှပစွာပြုံးလျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင့်မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်။ နောက်ပြီး အဆိပ်ဖြေဆေး နှစ်လုံးတိုက်ထားလို့ သက်သာတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင့်ပေါင်က ဒဏ်ရာ မသက်သာသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မပဲ သွားမယ်။ ကျွန်မက မလာ မချင်း၊ ရှင် ဒီနေရာက ဘယ်မှထွက်မသွားပါနဲ့”

ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သူမ နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။

“ခဏ”

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် သူ၏ဟန်တားသံကြောင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့် ကာ ဦးခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... တကယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ဒုက္ခကို ကျုပ်ပဲ ခံစားသင့် တယ်။ မင်း ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ်ကြားမှာ ရုန်းကန်နေမယ့်အစား တခြားကို ထွက်သွားသင့်တယ်”

ယွဲ့ဝါကျင်း ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့။ သေချာတာက လောကမှာရှိသမျှ လူအားလုံး ရှင့်ကို စွန့်သွားခဲ့ရင် တောင်မှ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

ပြောပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွား၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်သွားသော ယွဲ့ဝါကျင်း၏နောက် ကျောပြင်ကိုသာ ရီဝေသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

နေဝင်ဆည်းဆာချိန် ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

နှင်းမြူများ ထူထပ်စွာကျဆင်းနေသဖြင့် ဆည်းဆာနေရောင်အား မှန်ရီဝိုးတဝါးမျှသာ တွေ့မြင်နေရ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် နှင်းများထူထပ်စွာကျဆင်းနေသော အိမ်ပျက်ရှေ့ရှိ လမ်းကလေးအား စူးစိုက်၍ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေသည့် ဟန်မူရာများ အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

မှန်ပါသည်။

သူသည် ယွဲ့ဝါကျင်း စတင်ထွက်ခွာချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ ဤနေရာမှ စောင့်မျှော်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ၏ပေါင်မှ ဓားဒဏ်ရာသည် ကြာရှည်ရပ်တန့်နေသည့် အတွက် တစစ်စစ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

သို့သော် ...

မိမိ၏နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် ဓားဒဏ်ရာအား ငုံ့ကြည့်၍

ပင် မကြည့်ခဲ့ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှ ယွဲ့ဝါကျင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရလွန်းသဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပေ။

သူသည် နှင်းပွင့်မြို့ထဲသို့ဝင်ကာ ယွဲ့ဝါကျင်းအား လိုက်ရှာရန် အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားမိ၏။

သို့ရာတွင် သူ ဤနေရာမှ တစ်ဖဝါးမှ မသွားခဲ့မိပါချေ။

အကြောင်းကား ...

ယွဲ့ဝါကျင်း အိမ်ပျက်ထဲမှ မထွက်ခွာမီက မှာကြားခဲ့သော စကားကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ရှင်မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်၊ နောက်ပြီး အဆိပ်ဖြေဆေးနှစ်လုံး တိုက်ထားတယ် ဆိုပေမယ့် ရှင်ပေါင်က ဒဏ်ရာမသက်သာဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မပဲ သွားမယ်၊ ကျွန်မ မလာမချင်း ရှင်ဒီနေရာက ဘယ်မှမသွားနဲ့”

သူမ၏စကားများသည် သူ၏ဦးနှောက်ထဲ၌ သံမှိုများပမာ စွဲမြဲနေလေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း မိမိကိုယ်မိမိ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြန်လည်ဆန်းစစ်နေမိ၏။

သူသည် ...

နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတု၏ကျေးဇူးကြောင့် သိုင်းလောကတွင် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ဟူသော အမည်ဖြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

ယင်းကျော်ကြားမှုကြောင့် သူ၏လူငယ်မာနသည် နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတု၏အမိန့်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်အမိန့်ကိုမှ မနာခံအောင် မာနကြီးခဲ့၏။

နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုနှင့် နေလကျေးရွာလုပ်ကြံရရှိန်တွင် သူ၏စိတ်သည် ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းခြင်းများဖြင့်သာ ပြည့်နှက်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ...

သိုင်းလောကထဲသို့ ဓားတစ်လက်ဖြင့် လှည့်လည်ရင်း နေလကျေးရွာအား လုပ်ကြံသည်ဟု သံသယရှိသူများနှင့် မိမိအား တစ်စုံတစ်ရာ ထိပါးလာသူများကို ပြတ်သားစွာ ရှင်းလင်းခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ...

မိမိအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အဆိပ်ခတ်ခဲ့သော ယွဲ့ဝါကျင်းအား သတ်ဖြတ်ရန်အရေးတွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွန်အားဖြင့် ပြတ်သားမှုတို့သည် လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ငင်းအပြင် ...

ယွဲ့ဝါကျင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်နာကျင်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိသေး၏။

ဤမျှမကသေးပါ။

ယွဲ့ဝါကျင်း မှာကြားခဲ့သော စကားကိုပင် လွန်ဆန်ခွံသော သတ္တိမရှိပါချေ။

သူသည် ယင်းသို့ စဉ်းစားနေစဉ် ...

ရုတ်တရက် ...

နှင်းမြူများကြားမှ ဘုံကျောင်းပျက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာနေသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူရိပ်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

အကြောင်းကား ...

ထိုလူရိပ်သည် သူစိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေရသော ယွဲ့ဝါကျင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် အထုပ်အစိုးများနှင့် အိမ်ပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သူမသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား အိမ်ဝ၌ ရပ်နေခြင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မျက်ခုံးအစုံမှာ နဖူးပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားသည်။

“အဲဒီလောက် ... နှင်းတွေအေးနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမှာ မနေတာလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတောင်မှ ကျုပ်အတွက် နှင်းမြူတွေကြားမှာ လမ်းလျှောက်နေတာပဲ၊ ကျုပ် ဒီနေရာက စောင့်နေတာဟာ မပြောပလောက်ပါဘူး”

ယွဲ့ဝါကျင်း၏ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသောခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

လှပစွာပြုံးလျက် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်အား ဖေးမလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း အခုချိန် ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာပြီပဲ အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်”

အကျည်းတန်လယ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၁

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ယင်းနောက် သူသည် ယွဲ့ဝါကျင်းနှင့်အတူ အိမ်ပျက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေတော့၏။

* * *

အခန်း (၁၉)

နှင်းမြူများသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးထား၏
ထို့ပြင် ...

နှင်းမြူများသည် အမှောင်ထုကို လျှို့ဝှက်စွာ သယ်ဆောင်
လာသေး၏။

ယင်းကြောင့် ...

နှင်းပွင့်မြို့၏တောင်ဘက်မြို့ပြင်ရှိ တောအုပ်လေးတစ်ခုလုံး
အမှောင်ထု ထူထဲစွာ လွှမ်းမိုးသွားသည်။

သို့သော် ...

အိမ်ပျက်ကလေးထဲ၌မူ အလင်းရောင်လုံလောက်စွာ ရှိနေ
၏။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်အား ဓားတစ်ချက်
ခန်းချောင်ခုတ်တင်နံဘေးရှိ စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

မီးတိုင်မှထွက်ပေါ်နေသော အလင်းရောင်ကြောင့် ယွဲ့ဝါ
ကျင်းသည် သစ်လွင်သစ်ရပ်သောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလျက်
ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေခြင်းကို တွေ့မြင်နေရ၏။

ယခု သူမသည် နတ်မိမယ်တမျှ ချောမောလှပနေ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့
နေသည့်အလား သူမအား မျက်တောင်မခတ် ငေးမောကြည့်နေမိ
၏။

ထိုအချိန် ...

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ကို ထွန်း
ညှိလိုက်ပြီး မိမိအား ငေးကြည့်နေသော ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား
သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် သစ်လွင်
သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံတစ်စုံဝတ်ဆင်ထား၏။

၎င်းပြင် ထိုအဖြူရောင်ဝတ်စုံပေါ်၌ အနီရောင်နှင်းဆီတစ်
ပွင့် ထိုးစိုက်ထားလေသည်။

ယင်းကြောင့် သူ၏ဟန်မူရာသည် အလွန်အထက်တန်းကျ
ကာ ချောမောခန့်ညားနေလေသည်။

အမှန်တွင် ...

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေထမ်းအောင်

ဤဝတ်စုံသည် ယဲ့ဝါကျင်း ဝယ်ယူလာခြင်းဖြစ်၏။

သူမသည် အိမ်ထဲသို့ရောက်ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ထိုဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်စေလေသည်။

သူမကိုယ်တိုင် သစ်လွင်သောအဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ထားသေး၏။

သူမသည် ချောမောခန့်ညားသော ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား အတန်ကြာအောင် ငေးမောကြည့်နေပြီးမှ ပြုံး၍ လက်ယာခေါ်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ... လာထိုင်လေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သတိကင်းလွတ်နေသူပင် သူမအား ငေးမောကြည့်နေရာမှ စားပွဲတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဝါကျင်း ... မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ယဲ့ဝါကျင်းသည် လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မ လက်ထပ်မလို့လေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“လက်ထပ်မလို့ ... ဟုတ်လား”

အထူးတူးထန်လတ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၅

ယဲ့ဝါကျင်း ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်၏။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ယဲ့ဝါကျင်း စကားမပြောပါ။

အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်မီးအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ...

“ရှင်နဲ့”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်ခုံးအစုံ နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်၍ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

ယဲ့ဝါကျင်းသည် အံ့ဩစွာကြည့်နေသော ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

“ရှင် ... ကျွန်မကို အထင်သေးသွားပြီ ထင်တယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ခေါင်းသွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်ရင်ထဲမှာလည်း မင်းလိုဆန္ဒမျိုး ရှိနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်က ဓားသွားပေါ်က လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့်”

ယွဲ့ဝါကျင်း ပြုံး၍ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ စကားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ မသေခင်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားချင်တယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခက်တာက ... နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုနဲ့ နေလကျေးရွာကို လုပ်ကြံတဲ့ရန်သူတွေကို မဖော်ထုတ်သေးခင် ကျုပ် လက်ထပ်လို့ မဖြစ်သေး ...”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အကြောင်းကား ...

ယွဲ့ဝါကျင်းထံမှ ငိုနှိုက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမထံသို့ ပြန်လည်လျှောက်လာကာ ပန်းနှစ်ဖက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ယင်းနောက် ...

ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်နှာလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညင်သာစွာ ဆွဲမော့လိုက်သည်။

ယွဲ့ဝါကျင်း၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်စများ တွဲခိုနေ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမမျက်နှာအား မြတ်နိုးတွယ်တာစွာဖြင့် ငေးမော့ကြည့်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ ...

သူက ယွဲ့ဝါကျင်းအား ပြုံးလိုက်သည်။

နူးညံ့နွေးထွေးသော အပြုံးဖြစ်၏။

“ဝါကျင်း ... အချစ်ဆိုတာကို ကျုပ် လက်တွေ့သိခဲ့ပြီ”

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်ရည်များဖြင့် ရစ်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံ
မှာ ရွန်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

သူမသည် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ဆက်ပြောလာမည့်စကားအား
မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
ကာ အတန်ကြာမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူ
ကို ဆုံးရှုံးရမှာ၊ ခွဲခွာရမှာ စိုးရွံ့ကြောက်လန့်ခြင်းနဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူရဲ့
ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုမှုပဲ”

ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်ဝန်းအစုံ မျက်ရည်များ သွင်သွင်စီးကျ
လာလေသည်။

ယင်းနောက် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဦးခေါင်းကိုတိုးကာ
ညင်သာတိုးညင်းစွာ ငိုနှိုက်လိုက်လေတော့သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၃၉

နှင်းများ ထူထပ်စွာကျနေ၏။

နေရောင်ခြည်ကိုပင် မမြင်ရပါ။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ယွဲ့ဝါကျင်းတို့သည် ပျားရည်
ဆမ်းခရီးကို မိမိတို့၏အခန်းထဲ၌ပင် သတ်မှတ်လိုက်လေတော့
သည်။

နှင်းများသည် ပို၍သိပ်သည်းလာ၏။

အမှောင်ထုသည် ဝန်းကျင်အား ဝါးမျိုလိုက်သည်။

ပြင်ပအေးစိမ့်သောဒဏ်သည် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ပင် စိမ့်၍
ဝင်ရောက်လာသည်။

သို့သော် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ယွဲ့ဝါကျင်းတို့၏အခန်းသည်
နွေးထွေးနေ၏။

မေတ္တာဓာတ်သည် ပူလောင်ခြင်း မရှိပါ။

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နွေးထွေး၍ နှလုံးသားကို ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု ရှိစေသည်
မဟုတ်ပါလော။

အကျဉ်းတန်လယ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၁

အခန်း (၂၀)

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန် ဖြစ်သည်။
 ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယွဲ့ဝါကျင်းအား သိုင်းဖက်
 ထားရင်း နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ၏။
 သို့သော် ...
 ယွဲ့ဝါကျင်း အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။
 ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပုရွက်ဆိတ်များစွာ ကိုက်ခဲနေသည့်
 အလား ဝေဒနာပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရသည် မဟုတ်ပါလော။
 နဖူးပြင်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျသည့်အထိ နာကျင်နေ
 သော်လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်မိအောင် ကြိုးစားနေ၏။
 ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် နိုးသွားမည်ကိုစိုးရွံ့သောကြောင့်
 ဖြစ်သည်။
 သို့သော် ...
 သူမ ကြာရှည်ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ခါးကုန်းလျက် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာ၏။

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမ၏ချောင်းဆိုးသံကြောင့်
ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

ယင်းနောက် ... ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ မီးတိုင်အား
မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

မီးတိုင်မှမီးရောင်ကြောင့် ယွဲ့ဝါကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဝါကျင်း ... မင်း ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ပြောရင်း ယွဲ့ဝါကျင်းအား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ
နေ၏။

“ခန်းချောင် ... ရှင် ... ရှင် ကျွန်မကြောင့် အိပ်ရေးပျက်
ပြီ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝါကျင်းရယ် ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းဟာ
ကျုပ်မိန်းမ၊ မင်းအတွက် ကျုပ် အသက်တောင် စွန့်ခွဲတယ်၊ အိပ်ရေး

ပျက်တာလောက်ကို ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ဝေဒနာကြားမှ ကျေနပ်စွာဖြိုးလျက် ...

“ခန်းချောင်ရယ် ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖူးစာဟာ တို
တောင်းပေမယ့် အလှပဆုံးနဲ့ ပျော်ရွှင်စရာအကောင်းဆုံးပါ၊ ဒါ

ကြောင့် ကျွန်မ သေပျော်ပါတယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ဦးခေါင်းကို သွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်
၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သေစကားတွေချည်း ပြောနေတာလဲ၊

မင်း ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် မနက်ဖြန် ဘယ်လောက်နှင်းကျပါ
စေ ဒီနေရာကထွက်ပြီး အကောင်းဆုံးသမားတော်နဲ့ ဆေးကု”

သူ၏စကား တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အကြောင်းကား ...

ယွဲ့ဝါကျင်း၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာခြင်း
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် ယွဲ့ဝါကျင်းအား ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်

စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါ ... ဒါ ... အရိုးဆွေးအံ့ဆိပ်”

ယွဲ့ဝါကျင်း သူ၏မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခန်းချောင် ... ကျွန်မ သေရင် ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်
မလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်ရဲ့လက်ချက်ပေါ့”

ယွဲ့ဝါကျင်း ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မရဲ့ကံကြမ္မာ မကောင်းလို့ပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် သူ၏လက်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မသေခင် ... ကျွန်မရင်ထဲက ပြောချင်တာတွေ
ပြောခဲ့ပါရစေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

ယွဲ့ဝါကျင်းအား မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းအရပ်
ဖြင့် ငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်နှာသည် သွေးရောင်ဖျော့တော့နေသည်
ဟု စိတ်ထဲ၌ ထင်လိုက်မိသည်။

ထို့ပြင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်လာသည်ဟု ခံစား
လိုက်ရ၏။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ ဖြည်းညင်းစွာ

ပြောလိုက်၏။

“ခန်းချောင် ... ကျွန်မ သေသွားရင် ကြေးဝါရောင်မျက်နှာ
ဖုံးပိုင်ရှင်ကို ကလဲ့စား ... ကလဲ့စား မချေနဲ့နော်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား တင်းကျပ်စွာ သိုင်း
ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ”

ယွဲ့ဝါကျင်း ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

မျက်နှာသည် ပို၍ဖြူရောင်လာ၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ပိုမို၍ အေးစက်လာသည်။

သူမသည် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဓား
တစ်ချက်ခန်းချောင်အား မော့ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... တစ်ခုပဲ ဝမ်းနည်းတယ်ရှင်၊ ရှင့်
အတွက် ကလေးတစ်ယောက်မှ မွေးပေးခွင့်မရခဲ့တာပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား တင်းကျပ်စွာ သိုင်း
ဖက်ထားရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

သူ၏မျက်ရည်စက်တို့သည် ယွဲ့ဝါကျင်း၏ပါးပြင်ပေါ်သို့
ကျရောက်သွားသည်။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ဝေဒနာခံစားနေရသော်လည်း မျက်စိက

၄၆ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပြုံးလိုက်၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူရင်ခွင်မှာ သေခွင့် ရတာကိုပဲ ကျွန်မ ကျေနပ်တာပါ”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောနေသော်လည်း မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထားရင်း ရင်ထဲ၌ စူးရှနာကျင်လာသည်။

ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းကာ ရုတ်တရက် အော်ဟစ်လိုက်၏။

“မင်း မသေရဘူး ... မင်း မသေရဘူး”

သူ၏အသံသည် စူးရှကျယ်လောင်လှသည်။

သို့သော် ...

ယွဲ့ဝါကျင်းတစ်ယောက် ကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူမ၏ဝိညာဉ်သည် သူမခန္ဓာကိုယ်မှ ဖယ်ခွာသွားခဲ့ပြီ

မဟုတ်ပါလော။

အခန်း (၂၁)

“မင်း မသေရဘူး၊ မင်း မသေရဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယွဲ့ဝါကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ရင်း အရူးတစ်ယောက်ပမာ အကြိမ်ကြိမ် အော်ဟစ်နေ၏။

သူ၏မျက်ဝန်းအိမ်မှ စီးဆင်းကျလာသော မျက်ရည်များ သည် ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်နှာပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းကျနေ လေသည်။

ယင်းအချိန် ...

ရုတ်တရက် အဝေးဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ပန်းသခင်မ

အလှမာန်ဝင့် ... သိုင်းဟန်တင့်

သခင်ရှင်ခွင် ... နားမည့်ပြင်
ကြင်သူခြေဆင့် ... ပန်းကြောလွှင့်ပြီ”

အသံသည် စူးရှတုန်ခါနေ၏။
သို့သော် ချိုလွင်ကြည်လင်၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပေသည်။
သို့ရာတွင် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ထိုအသံကြားလိုက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း
အောင် အေးစက်တင်းမာလာ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ...

အသံရှင်သည် အိမ်ကလေးထဲသို့ ရောက်လာသည်။

သူမသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကာ အဖြူ
ရောင်စာပဝါအား မျက်နှာဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရပေ။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယွဲ့ဝါကျင်းအား တင်းကျပ်စွာ
သိုင်းဖက်ထားရင်း သူမအား စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်
နေ၏။

ထိုစဉ် ...

မိန်းကလေးသည် မယုံကြည်နိုင်သော အသံဖြင့် ...

“အို ... ဒီလောက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လှပတဲ့မိန်းကလေး

က ဘယ်လိုကံကြမ္မာနဲ့ သေဆုံးရတာပါလိမ့်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါနေ
သည်။

“မင်းက ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်
သက်နေလဲ”

မိန်းကလေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါ ရှင်သိစရာမလိုဘူး၊ ရှင်သိရမှာက ခုချိန်မှာ ကျွန်မကို
အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မအဖြစ်ပဲ သိသင့်တယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ အေးတိအေး
စက်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ပို၍မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းစကားက ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက စာပဝါ
အောက်မှ သူ့အား စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ အမြဲရွတ်နေတဲ့လင်္ကာလေးကို ရှင် မှတ်မိတယ်
မဟုတ်လား”

၅၀ ❖ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် စကားမပြောပါ။

သို့ရာတွင် သူသည် ထိုလင်္ကာလေးအား ကောင်းစွာ ကျတ်မှတ်မိနေ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလင်္ကာလေးက ကြားရသူအတွက် နားထောင်ကောင်ချင်ကောင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ အကျည်းတန်လင်္ကာတစ်ပုဒ်ပါပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ... ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဆိုပါဦး ... ရှင် ဘာကိုစိတ်ဝင်စားလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယွဲ့ဝါကျင်းအား တစ်ချက် ငှိုကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက်တာလဲ”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၁

“ဘုရားရေ ... ကျွန်မက သူ့ကိုသတ်တယ်ဟုတ်လား”

“မင်းရဲ့ အရိုးဆွေးအဆိပ်ကျွေးမှုကြောင့် သူသေဆုံးသွားရတာကို မင်း ညာချင်သေးလား”

“ကျွန်မ အရိုးဆွေးအဆိပ်ကျွေးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူ့ကို မသတ်ခဲ့ပါဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား အေးစက်စက်ထန်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း သေရမှာကြောက်လို့ ဖြောင်ငြင်းနေတာလား”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး အလွန်ရယ်မောဖွယ်ကောင်းသော စကားတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့် အလားအားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ကျွန်မကသာ သေရမှာကို ကြောက်

တတ်ရင် ဒီကိုလာပါ့မလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် နာကျင်ခံပြင်းသော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာ၏။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဖြင့် ... သေဖို့သာဖြစ်ထား”

ပြောပြီး ယွဲ့ဝါကျင်းအား ခုတင်ပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာချလိုက်၏။

ယင်းနောက် ... စုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ဓားကိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလေသည်။

“ဘာလဲ ... ရှင် ကျွန်မကို သတ်မလို့လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မွဲဖြိုးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းကိုမသတ်ခဲ့ရင် ကျုပ်သေတာတောင် မျက်လုံးမှိတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ယွဲ့ဝါကျင်းအား ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ရှင် ... ကျွန်မကိုမသတ်ခင် သူ ဘာကြောင့်သေဆုံးရတယ်ဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူ့အား အေးစက်တင်းမာသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက ... သူ့ကို အရိုးဆွေးအဆိပ်တိုက်ခဲ့လို့ သေတာပဲ”

ကျုပ်က ဘာကိုသိရဦးမှာလဲ”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းခါ

ယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မက သူ့ကို အရိုးဆွေးအဆိပ်တိုက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့်

အဆိပ်ဖြေဆေးနှစ်လုံး ပေးခဲ့ပါတယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေဆိုးတစ်ကောင် အကိုက်ခံလိုက်ရသည့်အလား တုန်ခါသွားသည်။

“မင်း ... မင်းက သူ့ကို အဆိပ်ဖြေဆေးနှစ်လုံးပဲ ပေးခဲ့

တယ် ဟုတ်လား”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ရယ်မောလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မက သူ့ကို အဆိပ်ဖြေဆေး နှစ်လုံးပဲ

ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကလည်း အများကြီးပေးရင် သူ ကျွန်မနဲ့ မဆက်သွယ်မှာစိုးလို့ပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာသည်။

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို သူတိုက်တဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးနှစ်လုံး

က ...”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှင့်ကို သူက မေတ္တာတရားကြီးမားလွန်းစွာ

အဆိပ်ဖြေဆေးနှစ်လုံးစလုံးကို တိုက်ကျေးခဲ့တယ်၊ နဂိုကတည်းက

၅၄ ❖ ထက္ကထိုက်နေလင်းအောင်

အတွင်းအားပြည့်ဝနေတဲ့ ရှင်ဟာ ဒီအဆိပ်ဖြေဆေးနှစ်လုံးကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အဆိပ်တွေအားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားပေမယ့် သူက တော့ လူသေဘဝရောက်သွားခဲ့တယ်လေ။”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သူမ၏စကားကြောင့် အသည်း နှလုံးများ အစိတ်အစိတ်အမြွှာမြွှာကြေသွားသည့်အလား ရင်ထဲ၌ စူးရှနာကျင်လာလေသည်။

ယွဲ့ဝါကျင်း၏ခုတင်ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချကာ ခေါင်း သွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝါကျင်းရယ် ... မင်း ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာ လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အံ့၊ ရတာလဲကွာ”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် သူ့အား ဇာပဝါအောက်မှ စူးရှသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်ရင်း ရယ်မော လိုက်သည်။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ရှင် အသိနောက်ကျလေခြင်းဆိုပြီး ခံစားနေရသလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား လှည့်ပစ်မကြည့်ပါ။

ယွဲ့ဝါကျင်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တသွင်သွင် ကျလာလေသည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၅

ထိုပြင် ...

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း တစစ်စစ်နာကျင် ကိုက်ခဲလာ ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ အားပါးတရရယ်မောလိုက်၏။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ဘယ်လိုလဲ၊ ယွဲ့ဝါကျင်းက ဘယ်သူ ကြောင့် သေဆုံးရတယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ် ဆတ် တုန်ခါလာလေသည်။

သူသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ ယွဲ့ဝါကျင်း၏အလောင်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်မူးဝေလာတော့သည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။
တောင်ကုန်းပေါ်၌ ပို၍လေထန်နေသည်။
လေထဲတွင် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏အကျိုးစများ စာပျပ်

၅၆ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဖျပ်လွင့်မျောနေသည်။

သူသည် လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် မိမိရှေ့၌ရပ်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးအား မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် ဇာပဝါအောက်မှ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း အားမရှိတော့ရ ဖယ်မောနေ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ဓားကို အားကုန်လွှဲစုတ်လိုက်သည်။

အဖြူရောင်မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့ဓားချတ်ကြောင့် ထက်ခြမ်းပြတ်သွားလေသည်။

သို့သော် ...

ထက်ခြမ်းပြတ်သွားသော မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ နောက်ထပ်အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပွားထွက်လာကာ သူ့အား ဖမ်းချုပ်စွာ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

ရေခဲကဲ့သို့သော အေးစိန်သော အတွေ့အထိနှင့်အတူ မည်သို့မှောင်သော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ဦးစိုက်ပြောင်းပြန်ကျသွားလေ

အထူးတန်လတ် (ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း) ❖ ၅၇

သည်။

ယင်းအချိန် ...

ရုတ်တရက် သေးငယ်သော အလင်းရောင်တစ်ခုက ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ဖမ်းချုပ်ဆွဲထားလိုက်၏။

ထိုသေးငယ်သော အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းကြီးမားလာပြီး ကဖြည်းဖြည်း ပူလောင်လာသည်။

“အား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း သတိလစ်မေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာလေတော့သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ပြန်လည်သတိရလာပြီဖြစ်၏။

သူသတိရလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာပေါ်မှ ရွေးသီးရွေးပေါက်များသုတ်ရင်း သက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှိုက်ကာ ထွက်လိုက်လေသည်။

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယင်းနောက် ယွဲ့ဝါကျင်း၏အလောင်းရှိရာ ခုတင်ဆီဘိ
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

အကြောင်းကား ...

ခုတင်ပေါ်တွင် ယွဲ့ဝါကျင်း၏အလောင်းအား မတွေ့
သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ..

ယွဲ့ဝါကျင်း၏အလောင်းသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်
ရှိသွားပါသနည်း။

သူသည် ရုတ်တရက် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်း
ကလေးအား အမှတ်ရမိလိုက်၏။

ယွဲ့ဝါကျင်း၏အလောင်းအား သူမ ယူဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်
မည်ဟုလည်း နားလည်လိုက်သည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ အလောင်းအား သူမ ယူဆောင်သွားခြင်းဖြစ်
မည်ဟုလည်း နားလည်လိုက်သည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ နာကြည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊
ခံပြင်းခြင်း စသောဝေဒနာများကို တစ်ပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် ယွဲ့ဝါ

အကျည်းတန်လက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၉

ကျင်း၏အလောင်းကိုအား ယူဆောင်သွားခြင်းမှာ မိမိအား သင်္ဂြိုဟ်
ခွင့်မပြုဘဲ ပို၍စိတ်ဝေဒနာခံစားစေရန် ရက်ရက်စက်စက် ကလဲ့စား
ချေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ယွဲ့ဝါကျင်း၏လှုပ်ရှားနေပုံများကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်မိကာ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် အဘယ်
ကြောင့် မိမိအပေါ် ဤမျှရန်ပြူးကြီးနေပါသနည်းဟု စဉ်းစားနေမိ၏။

ထိုစဉ် ... သူ၏မျက်ဝန်းအစုံသည် ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်
တွင် ရှိနေသော စာတစ်စောင်ကိုအား တွေ့မြင်လိုက်သည်။

၎င်းစာရွက်ပေါ်ရှိ စာအား ကမန်းကတန်း ကောက်ယူ၍
ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်တွင် ...

“ဓားတစ်ချက် ... အခုဆိုရင် ရှင်မှာ အဆိပ်တွေကင်းစင်နေ
ပြီ၊ ဒါကြောင့် ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရန်ပြူးတွေကို ရှင်းဖို့ လာမယ့်တစ်ရက်
တစ်လပိုင်း ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ကျရင် ဒီနေရာက စောင့်နေပါ”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ထိုစာရွက်အား အစိတ်အစိတ်

၆၀ ❖ ထက္ကထိုက်နေထင်းအောင်

အမြာမြာဖြစ်အောင်ဆုတ်ဖြိုလိုက်၏။

“မကောင်းဆိုးဝါးမ ... ငါစိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် နာကြည်းကြေကွဲစေတဲ့မိန်းမ၊ ယဲ့ဝါကျင်းအလောင်းကို ငါကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရမှ ကျေနပ်မယ်၊ ငါ့ချစ်သူရဲ့အလောင်းကို ငါကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မယ်”

သူသည် ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်ပမာ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ယင်းနောက် ...

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ခွန်အားများ ဆုတ်ယုတ်လာသည့် အလား ပျော့ခွေကာ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျလာ၏။

အတန်ကြာမှ သူသည် ငိုကြွေးခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ယဲ့ဝါကျင်း ... ကျုပ် ... ကျုပ် သတိတစ်ချက်လစ်သွားတဲ့အချိန်လေးမှာ မင်း ကြွေမြပြီး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ၊ ဒါဟာ အရှင်လတ်လတ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားကို မီးရှို့ခံရတာပဲ”

သူသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဒီအကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မကို ရအောင်ရှာပြီး ကျုပ် အချစ်ရဆုံးမင်းကို ရအောင်သင်္ဂြိုဟ်မယ်၊ ပြီးရင်

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၁

မင်းလိုပဲ သူ့ကို ကြွေမြပျောက်ကွယ်စေရမယ်”
ပြောပြီး အိမ်ပျက်ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေသည်။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း (၂၂)

နေဝန်းနီများသည် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။
မြို့ရိုးမြို့နင်းများသည် တစ်စထက်တစ်စ လွင့်ပါပျောက်
ကွယ်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မြို့နင်းများ ကင်းစင်လွင့်ပြယ်သွား
သောအခါ ရာသီဥတုမှာ သာယာလှပေ၏။

အမှန်တွင် ...

ဟန်ကျိုးမြို့သည် ရာသီဥတုအပူအအေးမျှတသော မြို့က
လေးတစ်မြို့ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ...

ဤလောကကြီးထဲ၌ ဆန့်ကျင်သောအရာများသည် မရေ
တွက်နိုင်အောင် ရှိနေကြ၏။

ယင်းကြောင့် ...

ရာသီဥတုသာယာသော ဟန်ကျိုးမြို့ကလေးထဲ သို့ မျက်နှာ

အကျဉ်းတန်လင် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၃

ထားတင်းမာအေးစက်၍ သုန်မှုန်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည်
ခြေထောက် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုလူရွယ်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟန်
ကျိုးမြို့၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေသောလူများတို့သည် ရွံရှာမုန်းတီး
ခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း စသောဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာကြ
၏။

လူရွယ်ကမူ မည်သူ့ကိုမျှ ငဲ့စောင်း၍ မကြည့်ပါ။

အေးစက်တင်းမာသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ရှေ့တူရူသို့ စိုက်
ကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလေသည်။

မကြာမီ ... သူသည် ဟန်ကျိုးမြို့လယ်ရှိ ကျားမင်းသိုင်း
သင်တန်းကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ယင်းတဒင်္ဂီမှာပင် ...

လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြသော လူများတို့သည်
သိုင်းသင်တန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကြ၏။

ထို့နောက် ... သူတို့အားလုံးသည် လူရယ်အား ဝန်းရံထား
လိုက်ကြလေတော့သည်။

သိုင်းသင်တန်းကျောင်းထဲမှ လူများတို့သည် လူရွယ်အား ဝန်းရံထားကြလေသည်။

လူရွယ်သည် ထိုလူများအား မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကာ အက်ခတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ... ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းနဲ့ ကျုပ် ဓား တစ်ချက်ခန်းချောင် ဘာရန်ပြုံးရှိလို့လဲ”

“နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုကို လုပ်ကြံသွားတာဟာ ကျုပ်တို့ ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းနဲ့ ရန်ပြုံးရှိတာပဲ”

ယင်းအသံနှင့်အတူ လူများကြားမှ လူရွယ်တစ်ယောက် တိုး ထွက်လာ၏။

အသက်ခြောက်နှစ်မျှသာရှိဦးမည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ထိုလူငယ်ကား တွေ့မြင်လိုက် သောအခါ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက”

လူငယ်က သူ့အား စူးရှသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်

လိုက်၏။

“ကျုပ်က ... ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းက ဆရာကြီး မုကျင်းရဲ့သား ‘မုလွေ’ ပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ မွေးစားအဖေကိုတောင်မှ လုပ် ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ လူယုတ်မာကို ကျုပ်တို့ ဟန်ကျိုးမြို့ ထဲကို အဝင်မခံ နိုင်ဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် နီရဲလာလေသည်။

သို့သော် ...

ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ယှဉ် ပြိုင်စကားပြောရမည့် အခြေအနေမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါချေ။

ယင်းကြောင့် လူအုပ်များကြားမှ တိုးထက်ကာ ခရီးဆက် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

မုလွေသည် အော်ငေါက်ဟန်တားရင်း သူ့ထံသို့ ပြေးလွှား လာကာ သွားလမ်းကို ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် စိတ်ပျက်သွား၏။

လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားသော လူများအား ဦး ခေါင်းလှည့်ကြည့်ကာ အေးတိအေးစက်အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

“ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းရဲ့ ဆရာမကျောင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ကို စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မုကျင်းက လက်ကာ၍ စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်သားရဲ့အပြုအမူကို ဟန့်တားပေးဖို့ ပြောမထိုက် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က သားသမီးကို မဆုံးမတတ်တဲ့ မိဘမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

မုကျင်းက မှဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“မင်းလို ကိုယ့်ရဲ့မွေးစားဖခင်ကိုတောင်မှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့လူမျိုးကို ကျုပ်သားက ဒီထက်ပြင်းထန်တဲ့ စကားလုံးမျိုး သုံးသင့်တယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းလာလေသည်။

ယခု သိုင်းလောကသားအားလုံးတို့သည် အကျည်းတန် အလင်္ကာသခင်မ၏မဟုတ်မမှန်သော သတင်းလွှင့်မှုအပေါ် အာလုံးယုံကြည်နေကြချေပြီ။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၇

ထို့ကြောင့် ... သူ ရှင်းပြလျှင်လည်း ယုံကြည်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူ ယင်းသို့ နားလည်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မုလွေအား ကွေ့ပတ်ကျော်ဖြတ်ကာ ခရီးဆက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းတဒင်္ဂလေးမှာပင် ...

မုလွေသည် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် မချိပြုံးပြုံးလျက် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဖြန်း”

ဓားပြားနှင့် သူ၏လက်ဝါးထိရိုက်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှ သိုင်းသမားများတို့သည် မုလွေအတွက် စိုးရိမ်သွားကြ၏။

“ဆရာ ... သခင်လေးကို ပြန်ခေါ်ထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်”

လူတစ်ယောက်က မုကျင်းအား ဦးညွှတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

မုကျင်းက ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“မလိုဘူး၊ နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုဟာ ငါ့ရဲ့မဟာမိတ် သိုင်းအစ်ကိုကြီးပဲ။ သူ့အတွက် ကလဲ့စားချေတဲ့အရေးမှာ ငါနဲ့ငါ့သား ပဲ ပတ်သက်မယ်”

သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ...

“တကယ်လို့များ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေတဲ့ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ဟာ ခြောက်နှစ်သား ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မညာမတာ သတ်ဖြတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကသားအားလုံးက သူ့ရဲ့သိက္ခာမဲ့မှုကို လက်ပိုက်ကြည့် နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ ခဲများဆွဲထားသည့် အလား လေးလံလာမိလေသည်။

သိုင်းလောကသားအားလုံးသည် အကျည်းတန်လင်္ကာ သခင်မ၏စကားကို ယုံစားကာ မိမိအပေါ် မုန်းတီးရွံရှာနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မုလွေ၏ဓာတ်ပြားအား လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ထုတ် ပြီး ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၉

မုလွေ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိပါချေ။

ရုတ်ခြည်းပင် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့ရပ်တန့် ကာ ဝမ်းဗိုက်သို့ ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်ပြန်သည်။

ဤတစ်ကြိမ် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ခန္ဓာကိုယ်အား လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

သူ၏ခြေထောက် မြေပြင်နှင့် ပြန်လည်ထိမိချိန်တွင် ပေါင် မှဒဏ်ရာသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်လာသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

သူ၏လက်ညှိုးတစ်ချောင်းသည် မုလွေ၏ထုံကျဉ်သွေး ကြောတစ်နေရာအား ထောက်လိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။

ယင်းတဒင်္ဂလေးမှာပင် ...

‘ဦး’

အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် လေထဲမှ အရှိန်ပြင်းစွာ လွင့်ပျံလာ သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

မိမိအား မုကျင်းမှာ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခတ် လာသည်ဟု ယူဆကာ နောက်သို့ ကျွမ်းပစ်ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ...

၇၀ ❖ ထာပုသိလ်နေလင်းအောင်

လက်နက်ပုန်းသည် မိမိထံသို့ ဦးတည်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ မုလေ့ထံသို့ တိုးရှေ့သွားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ မုလေ့အနီးသို့ ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိသွားကာ အင်္ကျီလက်စဖြင့် လက်နက်ပုန်းအား ခတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူလှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်ပြီး တိကျလှပေသည်။
သို့သော် ...

လက်နက်ပုန်းသည် သူ၏လှုပ်ရှားမှုထက် ပို၍လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မုလေ့၏လည်ပင်းသို့ စိုက်ဝင်သွား၏။

“အွန်”

မုလေ့သည် မဝီမသညည်းညူသံနှင့်အတူ လည်ပင်းမှ သွေးများ ယိုစီးကျလာသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ထိတ်လန့်သွားကာ မုလေ့၏ လည်ပင်းအား ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေဆိုးတစ်ကောင် အကိုက်ခံလိုက်ရသည့်အလား တုန်ခါသွားလေသည်။

အကြောင်းကား ...

မုလေ့လည်တိုင်တွင် ချယ်ရီပန်းပုံပါသော ရွှေရောင်

အကျဉ်းတန်ထာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၁

တောက်ပနေသည့် ဆံထိုးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန် ...

“မုလေ့ ... သားလေး”

မုကျင်းသည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်ရင်း မုလေ့ထံသို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

မုလေ့၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုပ်သေးကြိုးပြတ်ပင် လဲကျသွား၏။

မုကျင်းက ကမန်းကတန်း ပွေ့ချီထားလိုက်သည်။

“မုလေ့ ... မုလေ့”

သူသည် မုလေ့၏ခန္ဓာကိုယ်အား လှုပ်ခါ၍ခေါ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မုလေ့တစ်ယောက် မကြားနိုင်တော့ပါ။

သူ၏ပိညာဉ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖယ်ခွာသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အဖြစ်အပျက်သည် လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့်အလား လှုပ်
မြန်လှပေသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ကြက်သေသေကာ ရပ်နေမိ
၏။

မုကျင်းသည် မုလွေ၏အလောင်းအား မြေပြင်ပေါ်သို့ချကာ
ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

မုန်းတီးရွံ့ရှာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်
အား စိုက်ကြည့်ကာ အော်လိုက်၏။

“ဓားတစ်ချက် ... မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ကြားနေပါလျက်နဲ့ ခြောက်နှစ်အရွယ် လူမမယ်လေး
တစ်ယောက်ကိုတောင် သတ်ရက်သလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူ့အော်ဟစ်သံကြောင့် အိမ်
မက်ဆိုးလန့်နိုးလာသူပမာ ခန္ဓာကိုယ်တုန်ခါသွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် အကျည်းတန်လင်္ကာပိုင်ရှင် ရောက်
ရှိပြီဟု သက်ဝင်လာကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား မျက်လုံး
ကြည့်လိုက်၏။

ယင်းတဒင်္ဂလေး၌ ...

အဖြူရောင်လှူရိပ်တစ်ခုသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုကြား
သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် စူးရှစွာ အော်ငေါက်ဟန်တား
ရင်း ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ... သူ၏ပြေးလမ်းအား ဓားတစ်ချက်က ပိတ်ဆို့
တိုက်ခိုက်ကာ ဟန်တားလိုက်လေသည်။

မုကျင်း၏ဓားဖြစ်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ကပျာကယာနောက်သို့ ခုန်
ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

မုကျင်းသည် သူ့အား နာကျင်ခြင်း၊ ရွံ့ရှာမုန်းတီးခြင်း၊ ရက်
စက်ခြင်း စသောဟန်မူပမာရှိသည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

“လူယုတ်မာ ... မင်းက ကလေးတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီး
ထွက်ပြေးဖို့ ဉာဏ်ဆင်ဝံ့သလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေ”

၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မုကျင်းက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း ... မင်းလောက် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့လူက ကျုပ်တို့က သိုင်းလောကရဲ့စည်းကမ်းကို ထိန်းစရာမလိုဘူး။”

သူက လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းကာ ...

“ဟေ့ ... ဒီလူယုတ်မာကို ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း။”

“သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရင် မင်း သခင်လေးအတွက် တစ်ကြိမ်ဂါရဝပြုခြင်းပဲ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျားမင်းသိုင်းအင် တန်းမှ သိုင်းသမားများတို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဓားတစ်ချက် ခန်းချောင်အား ပြိုင်တူပင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

အခြေအနေသည် ရုတ်ခြည်း ရှုပ်ထွေးသွား၏။

ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းဆရာကြီးမုကျင်း ဦးဆောင်သော သိုင်းသမားများတို့သည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ပြုပြင်းထန်ထန် ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေကြ၏။

အကျည်းတန်လက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၅

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုသည် တိကျမြန်ဆန်ပြီး စနစ်တကျ ရှိ လှပေသည်။

သို့သော် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် နေလကျေးရွာသခင်ကြီး၏ အထူးတီထွင်ထားသော နေလသိုင်းပညာများကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားသည့် သိုင်းထိပ်သီးလူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့် ဝန်းရံတိုက်ခိုက်သော လက်နက်များကြား လျင်မြန်ပတ်ရှောင်တိမ်းရင်း ဓားရိုးဖြင့် တစ်ဖက်လူများ၏သွေး ကြောနေရာများအား ထောက်၍ ပိတ်ဆို့နေလေသည်။

ထမင်းတစ်အိုးကျက်ခန့်ကြာသောအခါ ...

ကျားမင်းသိုင်းဆရာမုကျင်းနှင့် သိုင်းသမားများအားလုံး တို့သည် သွေးကြောပိတ်ခံရကာ ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယုတ် ရပ်တန့်သွားကြ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယခုမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ ကာ မုလွေအား ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်ရင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဆရာမု ... ကျုပ် ဒီကလေးကို မသတ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

မုကျင်းသည် သွေးကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် မလှုပ်မယုတ်

ရပ်တန့်နေရာမှ ရွှံ့ရာမုန်းတီးသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဓားတစ်ချက် ... ကျုပ်သားက မင်းကို သခင်ကြီးထံ အတွက် ကလဲ့စားချေချင်လို့၊ မင်း သူ့ကိုသတ်လိုက်တာ ကျုပ်တို့ အာဒလုံးမြင်တာပဲ၊ မင်း ဘာကိုလိမ်ချင်သေးတာလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း ... ကျုပ်ကသာ လူကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား တို့အားလုံးဟာ အခုဆိုရင် လူသေတွေဖြစ်ကုန်ပါပြီ”

မုကျင်းသည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သေတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်း အခုချက်ချင်း ကျုပ်တို့ကို သတ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့က သရဲဘဝရောက်ရင်တောင် မင်းလို တိရစ္ဆာန်ကို အလွတ်မပေးဘဲ ကလဲ့စားချေမယ်ကွ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဆရာမ ... ခင်ဗျား အခုချိန်မှာ ကျုပ်က ဘယ်လိုရှင်းပြပါစေ မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တကယ်ပဲ မုလေ့ကို မသတ်ခဲ့ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ အင်မတန်သေသပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲ

ရောက်နေတာပါ၊ အခုလည်း ဆရာရဲ့သားကို အဲဒီလူ လက်နက်ပုန်းပစ်ခဲ့တာပါ”

မုကျင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

သူ တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

အဝေးဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံက လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

“ပန်းသခင်မ

အလှမာန်ဝင့် ... သိုင်းဟန်တင့်

သခင်ရင်ခွင် ... နားမညှိပြင်

ကြင်သူခြေဆင့် ... ပန်းကြွေလွင့်ပြီ”

မုကျင်းသည် ထိုအသံကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ကမူ ထိုအသံအား ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးစက်တင်းမာလာလေသည်။

“အကျည်းတန်လင်္ကာ”

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လွတ်ခနဲအော်ဟစ်ရင်း အသံလာရာသို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာ
ခွဲလေတော့သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အသံလာရာသို့ ပြေးလွှား
ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၏။

ယခု ...

ဟန်ကျိုးမြို့၏မင်းလမ်းမပေါ်တွင် မုလွေတို့လူစုသာ ရှိနေ
ကြလေသည်။

ဟန်ကျိုးမြို့သူမြို့သားများတို့သည် ဓားတစ်ချက်ခန်း
ချောင်နှင့်ကျောင်းမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းတို့ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း
ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့အိမ်များ၊ တည်းခိုခန်း
များနှင့် ဈေးဆိုင်များကိုပင်ပိတ်ကာ တိုက်ပွဲကို ရှောင်တိမ်းသွားကြ
သည် မဟုတ်ပါလော။

မုကျင်းသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ပြေးလွှားထွက်ခွာ
သွားသည့်နောက်သို့ လိုက်ကြည့်လိုသော်လည်း သွေးကြောပိတ်ခံ
ထားရသဖြင့် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

သူသည် မိမိ၏မလှမ်းမကမ်းတွင် သွေးကြောပိတ်ခံထားရသော ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှ ဆရာများအား လှိုင်းကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ သူပြောခဲ့တဲ့စကားကို ဘယ်လိုသဘောကြားလဲ”

သွေးကြောပိတ်ခံထားရသော ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှ သိုင်းဆရာများအနက် လက်ထောက်မှူးလီက တွေ့စဉ်းစားကာ ပြောလိုက်သည်။

“သူပြောတဲ့စကားတွေကို ကျုပ်တို့ မယုံချင်ဘူး”

ဒါပေမဲ့ ...

မှကျင်း သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်သလဲ”

လက်ထောက်မှူးလီက ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားရာသို့ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သူ့ပုံစံဟာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရထားတဲ့ ကျားတစ်ကောင်လိုဖြစ်နေတယ်”

မှကျင်း အတန်ကြာစဉ်းစားကာ ...

“မင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သူဟာ တကယ်ပဲ လှပပေ”

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၁

သပ်တဲ့ ထောင်ချောက်ရောက်နေတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

လက်ထောက်မှူးလီက စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုဘဲ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

မှကျင်းသည် သူ့အား စူးစမ်းသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ... သူ့ကို လုပ်ကြံတဲ့လူက”

လက်ထောက်မှူးလီက ...

“ကျုပ်အထင်မမှားဘူးဆိုရင် အကျည်းတန်လင်္ကာပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မှကျင်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် တွေ့ဝေသော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဒါဆိုရင် ... ကျုပ်တို့က သူ့အပေါ် အထင်လွဲမိတာလား”

လက်ထောက်မှူးလီက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျုပ်တို့မှားပြီလို့ထင်ပါတယ် ဆရာ”

မှကျင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဟန်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

လက်ထောက်မှူးလီသည် တစ်စုံတစ်ခုသတိရဟန်ဖြင့် ...

၈၂ ❖ စာကြည့်တိုက်အောင်

“ကျုပ် အခုမှ သတိရတယ်”

မုကျင်းသည် သူ့အား ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကို သတိရတာလဲ”

လက်ထောက်မှူးလီ၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်က
လာလေသည်။

“နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုနဲ့ နေလကျေးရွာ လုပ်ကြံမှု
တဲ့ ညက မှောင်ရီပျိုးစအချိန်လေးမှာ ကျုပ်တို့ သိုင်းသင်တန်း
ကျောင်းရှေ့က ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

မုကျင်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် ထူးဆန်းသောဟန်မူရာမျှ
ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဒါဆိုရင် ... ကျုပ်တို့ဟာ နေလကျေးရွာသခင်ကြီး
အတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့အပေါ် အထင်မှားခဲ့တာပဲ”

ယင်းအချိန် ...

လက်ထောက်မှူးလီ၏မလှမ်းမကမ်းတွင် သွေးကြောပိတ်
ခံထားရသော ပိန်ပိန်ပါးပါးလူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကသာ သခင်လေးကို သွေးကြောမပိတ်
ခဲ့ဘူးဆိုရင် လက်နက်ပုန်းကို သခင်လေးက ရှောင်နိုင်ကောင်း ရှောင်
နိုင်မှာပါ”

အကျည်းတန်လတ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၃

မုကျင်းသည် မုလေ့၏အလောင်းအား လှမ်းကြည့်ကာ
မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“အမှန်တော့ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့မဆင်ခြင်မှုပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်
တိုင်ငါပဲ အပြစ်တင်ပါတယ်”

“ဆရာကြီး ဆိုလိုချင်တဲ့သဘောက”

“နေလကျေးရွာ သခင်ကြီးတုဟာ ငါတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။
သခင်ကြီးတု သေဆုံးတဲ့ကိစ္စမှာ စစ်မှန်တဲ့တရားခံက လွတ်နေပြီး
ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ဟာ မတရားစွပ်စွဲခံနေရတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်တို့
သိုင်းလောကသားတွေ သိအောင် ကျုပ်သားရဲ့အလောင်းကိုပြပြီး
ကြေညာရမယ်”

“နောက်ကျသွားပြီ”

ထိုစကား ပြောလိုက်သူမှာ လက်ထောက်မှူးလီ မဟုတ်ပါ။
ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှ သိုင်းသမားများလည်း
မဟုတ်ပါ။

လက်ထောက်မှူးလီနှင့်သိုင်းသမားတို့သည် အသံကြားရာ
သို့ ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့အတူ ... မုကျင်းကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ယင်းသို့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေဆီလွှာ

၈၄ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ကောင်အား တက်နင်းမိလိုက်သည့်အလား မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

* * *

အထူးတန်းလက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၅

အခန်း (၂၄)

မည်သူမဆို ...

မြေဆိုးတစ်ကောင်အား တက်နင်းမိပါလျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြမည်သာ ဖြစ်၏။

မုကျင်းသည် ယခု အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြေဆိုးတစ်ကောင်အား တက်နင်းမိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“လု ... အိ ... ကူး”

သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တစ်ခွန်းချင်း ရှေ့တိုက်လိုက်မိသည်။

လုအိကူးဆိုသော အဘိုးအိုသည် သူ့အား ပြုံးလျက် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ ဖာစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

သူ၏အပြုံးသည် အလွန်ချိုသာ၍ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ အပန်းဖြေလေကောင်းလေသန့်ကို ရှုရှိုက်ရင်း လမ်းလျှောက်နေ

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်
သည်အလား ညင်သာလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူ့အား မည်သူမဆို တွေ့မြင်လိုက်ပါလျှင် နှစ်သက်ခင်မင်
သွားကြမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

မုကျင်းကမူ သူ့အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
မျက်ဝန်းအစုံတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်
လာလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

လုအီကူးဆိုသော အတိုးအိုသည် မည်သို့သော လူမျိုးမျိုး
ဖြစ်သနည်း။

လုအီကူးသည် ပြုံးလျက် မုကျင်းအနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်
လျှောက်လာ၏။

မုကျင်းသည် ...

သူ့အား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဝေကြည့်လျက်-

“လုအီကူး ... ခင် ... ခင်ဗျား”

လုအီကူးသည် သူ၏စကားမဆုံးမီ မုကျင်းကို လက်ကာပြ
လိုက်သည်။

“မုကျင်း ... ကျုပ်တို့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ ပြန်ဆုံ
ကြတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား ဒီလောက်အထိ ထိတ်လန့်နေရသလား”

မုကျင်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် မုန်းတီးရွံ့ရှာသော ဟန်မူရာများ
ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“လုအီကူး ... ခင် ... ခင်ဗျားက နေလကျေးရွာသခင်ကြီး
ကို လုပ်ကြံခဲ့တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

လုအီကူးက ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

မုကျင်းသည် သူ့အား စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ... အကျည်းတန်လင်္ကာရွတ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့
ခင်ဗျား ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

လုအီကူးသည် အေးဆေးတည်ကြည်သော မျက်နှာထား
ဖြင့် ...

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သူလား ... သူက ကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တပည့်မလေးလေ”

မုကျင်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် ရွံရှာမုန်းတီးသော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“အပြီးပေါက်နေတဲ့ မြေခွေးရဲ့ တပည့်ဟာ မြေခွေးပဲဖြစ်မှာပေါ့”

လုအိကူးသည် သူ့အား ပြုံးလျက် ကြည့်နေ၏။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အပြုံးဖြစ်သည်။

“မုကျင်း ... မင်းက ဒီအခြေအနေမျိုးမှာတောင်မှ ကျုပ်ကို ဒီလိုပြောဝံ့သလား”

မုကျင်း၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လုအိကူး၏ရက်စက်ယုတ်မာမှုကို မုန်းတီးရွံရှာသဖြင့် ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေသောလည်း မိမိတို့မှာ သွေးကြောပိတ်ထားကြောင်း အခုမှ အမှတ်ရလာ၏။

ထို့ကြောင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ပြေးထွက်သွားရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လုအိကူးသည် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ... ဓားတစ်ချက်ကို မျှော်နေတာလား”

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၉

“ဟုတ်တယ်၊ နေလကျေးရွာကိုဖျက်ဆီးပြီး သူ့ကို ဒုက္ခမျိုးစုံပေးနေတဲ့ရန်သူဟာ ခင်ဗျားဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ သိအောင် ပြောချင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား အမြင်မှန်ပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ... ခင်ဗျားရဲ့ အသိ နောက်ကျသွားပြီ”

မုကျင်း၏ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းလာလေသည်။

လုအိကူးသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ၊ သူက ခင်ဗျားတို့ကို သွေးကြောဖွင့်ပေးဖို့ ဒီနေရာကို ပြန်လာမှာပါ”

သူသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“အင်း ... ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက သူပြန်လာချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး လူသေကောင်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့က နေလကျေးရွာတုနဲ့ ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မပြောပြနိုင်တဲ့ အပြင် ဓားတစ်ချက်ကိုယ်တိုင်က ခင်ဗျားတို့ကို သတ်တဲ့တရားခံ ဖြစ်ရတော့မယ် ... ဟား ဟား”

မုကျင်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် နာကြည်းခံပြင်းသော ဝေဒနာ

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျား ... သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် သွေးကြောပိတ်ထားတဲ့လူတွေကို သတ်ဖြတ်ချင်တာလဲ”
လုအီကူး ပြုံး၍ ပရုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဒါလား ... သွေးကြောပိတ်ထားတဲ့လူကိုသတ်ရင် အဲဒီလူက မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘူး၊ ပြန်ပြီး မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်အချိန်ကုန်မသက်သာဘူးလား”

“ခင် ... ခင်ဗျား”

မုကျင်းသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် စကားမဆက်နိုင်တော့ပါချေ။

လုအီကူးသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သုံးပေခန့်ရှုသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ခင်ဗျားတို့အားလုံး တမလွန်ရောက်မှပဲ ကျုပ်နဲ့ နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ပြောပေတော့”

ပြောရင်း ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာလေတော့၏။

အကျဉ်းတန်လထံ (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၉၁

နေဝန်းသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ ဝှက်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ... အလင်းရောင်လုံးဝပျောက်ကွယ်ခြင်း မရှိသေးပါ။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထွန်းလင်းတောက်ပနေသည် မဟုတ်ပါလော။

နှင်းဖြူများကြားမှာ ဖြာကျနေသော လဝန်း၏အလင်းရောင်သည် မပီပီးတဝါး နိုင်လှပေသည်။

သို့ရာတွင် ...

မြေပြင်ပေါ်၌ သွေးသံရဲရဲနှင့် လဲကျသေဆုံးနေကြသော ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှ လူများကိုမူ တွေ့မြင်နိုင်၏။

ပြန်ကျနေသော အလောင်းများကြားတွင် လူတစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာရပ်နေ၏။

ထိုလူကား အခြားလူမဟုတ်ပါ။

လုအီကူးပင်ဖြစ်သည်။

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် အဆောက်အအုံများကြားရှိ လမ်းသွယ်ကလေး
ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်
မျှော်နေဟန်များ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

သူ မည်သည့်အရာအား စောင့်မျှော်နေပါသနည်း။

လူအီကူးသည် အဆောက်အအုံများကြားရှိ လမ်းသွယ်
လေးတစ်ခုဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

တစ်ခဏအကြာ ...

လမ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ အဖြူရောင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု
ပြေးထွက်လာခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ ...

ထိုအဖြူရောင် လူရိပ်သည် လူအီကူးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ
ကာ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

အကျဉ်းတန်ထက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၃

အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး (ဝါ)
အကျဉ်းတန်လင်္ကာသခင်မ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပြန်ကျနေသောအလောင်းများကို ဇာပဝါ
အောက်မှ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်ဟန်နှင့် မေးလိုက်၏။

“ဆရာ ... ဆရာ သူတို့ကိုသတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”
လူအီကူးက ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်လင်္ကာသခင်မသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော
အသံဖြင့် ...

“ကျွန်မတို့ကိစ္စဟာ သူတို့မဆိုင်ပါဘူးရှင်”
လူအီကူးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ပတ်
သက်နေတယ်လေ”

အကျဉ်းတန်သခင်မ နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။
“ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲဆရာ”

လူအီကူးက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။
“မင်းနောက်ကို ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ထက်ကြပ်မကူ

လိုက်လာနေတယ် မဟုတ်လား”

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လူအီကူးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ ... မကြာခင် ဒီနေရာကိုရောက်လာမယ်၊ ဒါကြောင့်
ဒီလူတွေအားလုံး သူသတ်တာပဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ သဘောပေါက်နားလည်လိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာ သတ်ခဲ့တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ သူ့
လက်ချက်ဖြစ်အောင်”

လူအီကူးက ပြုံး၍ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်၏။

“ငါ့တပည့်က သဘောပေါက်လွယ်ပါတယ်”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါ
ယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... မဆိုင်တဲ့လူတွေကို သတ်တာတော့”

လူအီကူးသည် သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း နားလည်ထားရမှာက ကလဲ့စားချေမယ်ဆိုရင် ဆိုင်
သူဖြစ်စေ မဆိုင်သူဖြစ်စေ ကိုယ့်ရဲ့ထောင်ချောက်မှာ အသုံးချသင့်
ရင် ချရမှာပဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၅

သူ ယင်းသို့ပြောနေစဉ် ...

အဝေးမှပြေးလွှားလာသော ခြေသံအား ကြားလိုက်ရ၏။

လူအီကူးက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဓားတစ်ချက် လာနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြစို့”

ပြောပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက နောက်မှ ပြေးလွှားလိုက်
ပါသွားရတော့သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ၏။

သူသည် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မမှ မုလေ့အား သတ်
ဖြတ်သည်ဟု ယူဆကာ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်သွားနေစဉ်
အကျည်းတန်လင်္ကာရွတ်ဆိုသံကြောင့် ပြေးလွှားလိုက်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ၏ကိုယ်ဖော့ပညာ
သည် မိမိထင်ထားသည်ထက်ပင် သာလွန်အဆင့်မြင့်နေ၏။

ထို့ပြင် ... သူ့ပေါင်မှ ဒဏ်ရာမှာ အကင်းမသေသေးအဖြစ်

မိမိ၏ကိုယ်ဖော့ပညာကို အစွမ်းကုန် အသုံးမပြုဝံ့ပါ။

ယင်းကြောင့် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မအား မျက်ခြည်ပြတ်သွား၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မသည်
မိမိအား မြှားခေါ်ကာ ခြေရာဖျောက်သွားခြင်းသည် အလွန်ကြောက်
မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ထိတ်တန်းထောင်ချောက်တစ်ခုရှိမည်ဟု
ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

သူ ယင်းသို့ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လာလမ်း
အတိုင်း အားကုန်ပြန်လည်ပြေးလွှားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သူ၏ခြေလှမ်း နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

မုကျင်းနှင့် သိုင်းသမားအားလုံးတို့မှာ သွေးကြောပိတ်
ထားလျက် သေဆုံးခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျသေဆုံးနေသော အ
လောင်းများကို ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း
မှာကြည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ... စသော ခံစားမှုများ
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလာမိလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ...

ဟန်ကျိုးမြို့တစ်မြို့လုံးတွင် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်
ရာ သတင်းတစ်ခုသည် လူတိုင်း၏နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် ရေပန်းစားလျက်
ရှိ၏။

ယင်းသတင်းကား ...

မနေ့ညဟုန်းဆီက ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ကျားမင်း
သိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှလူများအား ကလေးပါမကျန် သတ်ဖြတ်
သွားသည်ဟူသောသတင်းပင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများတို့သည် ထိုသတင်းကြောင့် အလွန်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

တချို့သိုင်းထိပ်သီးများကမူ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား
တွေ့ရာသိရှိပြီး ဓားမဆိုင်းဘဲ သတ်ဖြတ်ရန် လိုက်လံရှာဖွေကြလေ
သည်။

သို့သော် ... ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ အရိပ်အယောင်ကို
မျှ မတွေ့ရပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

၉၈ ❖ ထက္ကသိုလ်နေးလင်းအောင်

စားတစ်ချက်ခန်းရောင်သည် မည်သည့်နေရာသို့ရောက်
သွားပါသနည်း။

အကျဉ်းတန်လင်္ကာ (၃-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၉၉

အခန်း (၂၅)

အဆောက်အအုံတစ်ခုသည် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု၏
အလယ်တွင် တည်ရှိနေ၏။

သို့သော် ...

ထိုအဆောက်အအုံသည် အမိုးအကာများ မရှိတော့ပါ။ ၎င်း
ပြင် ... ကြမ်းခင်းများလည်း မရှိတော့ပါ။

အတိအကျဆိုရပါလျှင် ထိုအဆောက်အအုံသည် မီးလောင်
ကျွမ်းထားသော ငုတ်တိုများသာ ကျန်ရှိတော့၏။

ဤမျှမကသေးပါ။

အဆောက်အအုံ၏ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မီးလောင်
ကျွမ်းခြင်းခံထားရသော သစ်သားငုတ်တိုင်များ၊ မည်းမှောင်နေသော
အုတ်နံရံများသာ ရှိနေ၏။

ယင်းကြောင့် ... ဤနေရာသည် အလွန်ခြောက်သွေ့ပြီး
လူသူကင်းရှင်းလှ၏။

၁၀၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နဲထင်အောင်

သို့သော် ...

ယခု ဤနေရာတွင် လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသော
ထိုလူကား အခြားလူမဟုတ်ပါ။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မီးလောင်ကျွမ်းထားသောကြောင့်
အဆောက်အအုံဟူ၍ တစ်လုံးမျှမရှိဘဲ ခြောက်သွေ့နေ၏။

သို့သော် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်ဝန်းထဲ၌မူ အလွန်ခန့်ညား
ထည်ဝါသော အဆောက်အအုံကြီးအား မြင်ဖောင်နေလေသည်။

ထို့ပြင် ...

ပန်းရောင်စုံဖူးပွင့်နေသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးနှင့် ပန်းဥယျာဉ်
အလယ်ရှိ ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန်ရေကန်ထဲမှ ရေပန်းများ လှပစွာထိုးတတ်
နေခြင်းကို တွေ့မြင်နေမိ၏။

ယင်းနောက် ...

အကျဉ်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ရုတ်တရက် အဆောက်အအုံအား မီးတောက်မီးလျှံများ
ဝါးမျိုနေပုံနှင့် မီးတောက်မီးလျှံများကြားတွင် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ
တစ်ခုကို တွေ့မြင်လာပြန်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်ဦးဆောင်
သော လူများသည် ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်နေခြင်းကို တွေ့မြင်
လာလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

မိမိသည် ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်အား ဝိညာဉ်နှုတ်
ကြိုးတံတား၌ တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်
မှာ ကြိုးတံတားအောက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လာမိ
၏။

ထိုတဒင်္ဂမှာပင် ...

နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတူသည် သွေးသံရဲရဲဖြင့် မြေပြင်
ပေါ်သို့ လဲကျသွားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“နေလကျေးရွာသခင်ကြီး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် အသံကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်
လျက် ပြေးလွှားသွား၏။

သို့သော် ...

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုသည် ရုတ်တရက် ပျောက်
သွားကာ မြင်ကွင်းထဲမှ တိုက်ပွဲများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်
ဆတ်တုန်ခါလာကာ ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ ...

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လူသူကင်းရှင်းလျက် မီးလောင်ကျွမ်း
ခဲ့သော သစ်သားငုတ်တိုင်များသာ တွေ့မြင်နေရ၏။

ယခုမှ ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် မိမိ တစ်ချိန်တုန်းဆီက
နေလကျေးရွာ၏ကံကြမ္မာဆိုးအား ပြန်လည်မြင်ယောင်နေခြင်းဖြစ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ဤသို့ နားလည်မိလိုက်သည်နှင့် ...

မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အုတ်နံရံများကို ဖြတ်ကျော်ကာ
ဖြည်းလေးသောခြေလှမ်းများဖြင့် အဆောက်အအုံ၏အတွင်းပိုင်း
လျှောက်လာလေသည်။

မကြာမီ ...

သူသည် အုတ်ဂူတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ရုတ်တရက် ...

အကျဉ်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၃

သူ၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကာ အုတ်ဂူအား ပြူး
ကျယ်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

အုတ်ဂူတစ်လုံး ...

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသဖြင့် အုတ်ဂူပေါ်မှ ကမ္မည်းထိုး
ထားသော အမည်သည် ပို၍ထင်ရှားနေသည်။

အုတ်ဂူပေါ်တွင် ...

နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတု
အသက် (၆၂) နှစ်

ဤအုတ်ဂူသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ကိုယ်တိုင် နေလ
ကျေးရွာသခင်ကြီးတုအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သော အုတ်ဂူဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

အုတ်ဂူပေါ်တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသောသူမှာ ဓားတစ်

၁၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

ချက်ခန်းချောင် မဟုတ်ပါ။

ထိုပြင် ... အုတ်ဂူရှေ့၌ ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများ မီးရှို့ထားပြီး အမွှေးတိုင်များလည်း ထွန်းညှိထားသေး၏။

အမွှေးတိုင်နှင့် ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများ မီးရှို့ရာမှ ထွက်ပေးနေသော မီးခိုးတလူလူသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပျံ့လွင့်နေ၏။

ယင်းကြောင့် ...

အုတ်ဂူသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုအာလာရောက်ဂါရဝပြုသောလူသည် ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိရမည်ဟု ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်မှ နားလည်လိုက်သည်။

ဤသို့နားလည်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝေကြည့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်ရဲ့ မွေးစားဖခင် နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုကို လာရောက်ဂါရဝပြုတာကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး အကယ်၍ မိတ်ဆွေက သိခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သိပါရစေ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ...

မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အုတ်နံရံတစ်ခု၏နောက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ ထူပစ်သော မျက်ခုံးမွှေးအစုံမှာ နဖူးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားပြီး မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ထိုလူသည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ညနေဆည်းဆာ၏နေရောင်ခြည်သည် ပုစွန်ဆီရောင်အသွေးဖြင့် ကမ္ဘာမြေပြင်အား လှမ်းမြှီထား၏။

လူတစ်ယောက်သည် မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အုတ်နံရံနောက်မှ လှမ်းထွက်လာသည်။

ချောမောခန့်ညားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူမ၏အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း အံ့သြခြင်းမက အံ့သြနေမိ၏။

မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မျှ မပတ်သက်သည့် မိန်းမမျှ တီးသော နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတူ၌ ဤသို့သော အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေရှိနေခြင်းသည် အလွန်အံ့သြဖွယ်ရာပင် မဟုတ်ပါလော။

ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးသည် အသံသို့ လျှောက်လာကာ ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ကလေး ... မင်းက ... နေလကျေးရွာသခင်ကြီးရဲ့ မွေးစားသားလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က ... နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတူရဲ့ မွေးစားသားဆိုတာ လူတိုင်းသိတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဘယ်သူပြောရဦးမှာလဲ”

ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူမသည် နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတူ၏အုတ်ဂူအား မျက်ရည်များဖြင့် ရစ်ဝဲသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်လစာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၇

“နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတူရင် ... ရှင် ကျွန်မကို မုန်းတီးတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်သားအရင်းကိုတောင်မှ မွေးစားသားလို့ ပြောရက်ခဲ့သလား”

သူမ၏စကားသံသည် တိုးညှင်းလှသည်။

သို့သော် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏နားထဲ၌ မိုးကြိုးပစ်ချခြင်းခံရသည့်အလား ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားလေသည်။

မယုံကြည်နိုင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးအား စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဒေါ် ... ဒေါ်ဒေါ် ... ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကျုပ် ...

ကျုပ်က နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတူရဲ့သားအရင် ဟုတ်လား” ဟု ထိတ်လန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမနှင့်နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတူ၏အုတ်ဂူအား တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သခင်ကြီးတူက သား

၁၀၈ ❖ ထက္ကသိုလ်နေးထင်းအောင်

ကျုပ်ရဲ့ဖခင်အရင်းဆိုရင် ကျုပ်ကို မွေးစားသားအဖြစ်နဲ့ ကိုယ်ရံတော် ရာထူးပေးပါ့မလား”

အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ လေသည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ဖခင် အရင်းကိုတောင်မှ ‘အဖေ’ လို့ ခေါ်ခွင့်မရှိခဲ့ဘူးတဲ့လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှုပ် ရှားလာလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... မဖြစ်နိုင်တာဘဲ အမျိုးသမီးကြီး စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျနေသော မျက်ဝန်းအစုံမှ သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အမျိုးသမီးကြီး ငိုကြွေး ခြင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အလိုအလျောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာ ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး မငိုပါနဲ့ဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် အသာ အယာသုတ်ကာ သူ့အား ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

‘အထူးထူးထူးထူး (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိုတ်၍ ချလိုက်လေသည်။

“အင်း ... ထားလိုက်ပါတော့၊ သခင်ကြီးတုက ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေဆိုရင် ကျွန်တော့်အမေက ဘယ်သူလဲ”

“မင်းရှေ့မှာရောက်နေတဲ့သူဟာ မင်းအမေပေါ့”

ထိုစကားကို အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အုတ်နံရံနောက်ကွယ်မှ လှမ်းထွက်လာသော လူရွယ်တစ်

ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ထိုလူရွယ်အား မြင်တွေ့လိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ”

ဟု လွှတ်စနဲ အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား

စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလျှောက်လာ၏။

သူ၏ဟန်မူရာများ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှပေသည်။

သို့သော် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ဟန်မူရာမှာမူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု

လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ၏။

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မိဘမဲ့ဘဝနှင့် နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတု၏မွေးစားသူအဖြစ် ခံယူကာ အထီးကျန်နေခဲ့ရသော မိမိဘဝတွင် တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့် ဖခင်၊ မိခင်များရှိနေကြောင်း သိရှိလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း စသော ခံစားမှုမျိုးစုံနှင့် အမျိုးသမီးကြီးအား ငေးငိုင်လျက် ကြည့်နေမိသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာကာ မျက်ရည်များစိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“သား ... မင်း အခု မေမေတို့ပြောနေတာတွေကို လက်ယုံကြည်နိုင်ဖို့ အင်အားကင်းမဲ့နေတယ် မဟုတ်လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အိပ်မက်ထဲ၌ ယောင်ယောင်နေသူတစ်ယောက်ပမာ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့အား မျက်ရည်ရစ်စဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း ... မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်တဝန့် နေသားတစ်နေ့ခွဲတဲ့ မင်းဟာ ရုတ်တရက်ကြီး အဖေနဲ့အမေဆိုတာ ပေါ်ပေါက်

အကျဉ်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၁

လာတယ်ဆိုတော့ လက်ခံဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းနေတာပေါ့ကွယ်”

သူသည် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား ညွှန်ပြကာ ...

“တကယ်ဆိုတော့ မင်းမှာ သွေးရင်းအစ်ကိုတစ်ယောက် တောင်မှ ရှိခဲ့ပါသေးတယ်ကွဲ့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် တတိယအကြိမ်မြောက် အံ့သြသွားရလေသည်။

သူသည် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် ပြုံး၍ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“မင်း အံ့သြသွားလား ညီလေး၊ တကယ်တော့ မင်းအရင် ကျုပ်က အံ့သြခဲ့ရတာပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

နှစ်သိမ့်အားပေးသော အပြုံးဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ မအံ့သြကြပါနဲ့ ဒါဟာ မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ အပြစ်တွေပါပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ရဲ့အပြစ်တွေ ဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သား၊ မင်းဖေဖေက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျား

ချော်ကဆင်မှုကြောင့် မေမေ့ကို အထင်လွဲပြီး လသားအရွယ်ပဲရှိသေးတဲ့ မင်းကို နှိုင်းပြီး ထွက်ခွာသွားတယ်”

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက် စကားဆက်လိုက်သည်။

“နောက်တော့ ... နေလကျေးရွာတစ်ရွာတူပြီး သိုင်းလေကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေတယ်လို့ သတင်းကြားမယ်မယ့် မေမေဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့မာနနဲ့ ရှင်းပြဖို့မကြိုးစားဘဲ နှစ်နှစ်အရွယ်သားကြီးတုယန့်ရှာနဲ့အတူ နယ်ခြားကိုသွားပြီး ဇာတ်မြုပ်ပေးလိုက်တော့တာပါပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာအား မျက်လုံးပြူးလျက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ညီလေး ... ပထမအကြိမ် မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကတည်းက ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောမပြလို့ အပြစ်တင်ချင်သလား၊ အမှန်တော့ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မေမေလိုက်လာမှ သိတော့တာပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း ... ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဗာကယ့်ကို မယုံကြည်ချင်စရာကောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားတာကိုး၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးပြော

တဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝမှန်ကို ပြောပြမယ်ဆိုတဲ့လူက ...”

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာက အမျိုးသမီးကြီးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“မေမေ ကျွေးဟိုင်ယဲ့ပေါ့ကွာ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ... နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတု ... အဲ ... ကျွန်တော့်အဖေကိုလုပ်ကြံတဲ့တရားခံကို မေမေသိတယ်ပေါ့နော်”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်သိတာပေါ့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာလာသည်။

“အဲဒီလူက ...”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် နာကြည်းခံပြင်းသော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“လုအီကူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“လုအီကူးဆိုတာ ... ဘယ်သူလဲ မေမေ”

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်သည်။

ကျေးဟိုင်ယုံက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း ... ဒီလူအကြောင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းဆီကပေါ့”

* * *

အကျဉ်းထန်လက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၅

အခန်း (၂၆)

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းဆီက ဖြစ်သည်။
 သိုင်းလောကတွင် သွေးသောက်သုံးယောက်၊ သုံးဖော်ဟူ
 သော အမည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့၏။
 ထိုသွေးသောက်သုံးဖော်ကား ...
 နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုကုဟန်၊
 တုကုဟန်၏ကိုယ်ရံတော် လုအီကူးနှင့်
 ကျေးဟိုင်ယုံတို့ဖြစ်၏။
 နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုကုဟန်နှင့်ကျေးဟိုင်ယုံတို့သည်
 ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူကုထံများမှ ပေါက်ဖွားလာသောသားသမီး
 များဖြစ်ကြပြီး မိဘများသည် ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။
 အရွယ်ရောက်သောအခါ ...
 လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှခဲ့သဖြင့် ဂုဏ်ဂုဏ်ချင်းထပ်၍ ရွှေနှင်း
 ရွှေချင်းယှက်ကာ မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ကြ၏။

ယင်းအချိန်မှစ၍ လူအီကူးသည် သိုင်းလောကမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွား၏။

ထို့ပြင် ...

တုကုဟန်နှင့်ကျွေးဟိုင်ယဲ့တို့ကိုလည်း လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မပြုတော့ပါချေ။

နေလကျေးရွာသစ်ကြီးတုကုဟန်သည် သူ့အား လိုက်လံရှာဖွေလိုသော်လည်း ကျွေးဟိုင်ယဲ့အား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် သံယောဇဉ်တွယ်ငြိနေပြီဖြစ်၍ လိုက်လံမရှာဖွေခဲ့ပါ။

ဤသို့ဖြင့် ...

တုကုဟန်နှင့်ကျွေးဟိုင်ယဲ့တို့တွင် သားနှစ်ယောက်ပင် ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် 'လူအီကူး' သည် ပျောက်ဆုံးနေရာမှာ ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာသည်။

လူအီကူး ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာသည့်ညမှာပင် တုကုဟန်နှင့် ကျွေးဟိုင်ယဲ့တို့သည် အိမ်ထောင်ရေးတစ်စစီဖြိုကွဲကြေမှုသွားလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် အိမ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လဲလျောင်းနေ၏။

နှစ်နှစ်သားအရွယ် တုယန်ရှာနှင့် နှစ်လသားအရွယ် တုခန်းချောင်တို့သည် အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေလေသည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ကမူ အိပ်စက်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။

သူမသည် သိုင်းလောကျင့်ဆောင်ထဲမှ ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိသေးသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တုကုဟန်အား စောင့်မျှော်နေလေသည်။

ယင်းအချိန် ပြတင်းပေါက်မှ တံခါးခေါက်သံသုံးချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

'ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်'

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ"

ပြတင်းပေါက်အပြင်မှ အသံခပ်အုပ်အုပ်ထွက်ပေါ်လာ၏။

၁၁၈ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ညီမဟိုင်ယဲ့ ... ကျုပ်ပါ”

ယင်းအသံကြောင့် ကျွေးဟိုင်ယဲ့ အလွန်အံ့ဩသွား၏။

အကြောင်းကား အသံရှင်သည် သုံးနှစ်ကျော်က ပျောက်ဆုံးနေသော လူအိကူးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူမသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကာ မေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးလူ ... ရှင် ဘယ်ကိုရောက်နေလို့ ဒီလောက်ကြာကြာ ပျောက်ဆုံးနေတာလဲ၊ အခုကော ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ အချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

လူအိကူးသည် ဟိုဟိုဒီဒီမျက်လုံးဝေကြည့်ကာ သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွား၏။

“အစ်ကိုကြီးလူ ... ဘာကိစ္စအရေးတကြီးရှိလဲ၊ ကျွန်မအကိုတုကို သွားခေါ်လိုက်မယ်”

သူမက ယင်းသို့ပြောနေစဉ် ...

“ညီမရေ ... ညီမ အိပ်ပြီလားဟေ့”

တုကုဟန်သည် အော်ဟစ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာ

၏။

အကျဉ်းတန်လယ် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၉

ယင်းတခင်လေးမှာပင် ...

လူအိကူးသည် ရုတ်တရက် ကျွေးဟိုင်ယဲ့အား သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

တုကုဟန်သည် သူမတို့နှစ်ယောက်၏အခြေအနေကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။

“မင်း ... မင်းတို့”

လူအိကူးသည် ယခုမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“သ ... သခင်လေး ... ကျုပ် ... ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊

သူ ... သူနဲ့ကျုပ် တိတ်တဆိတ်သံယောဇဉ်တွယ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သခင်လေးတို့ လက်ထပ်မယ့်နေ့မှာပဲ ကျုပ် ရှောင်ပြေးခဲ့တာပါပဲ”

“ရှင် ... ရှင် ... လူယုတ်မှာ”

ပြောရင်း လူအိကူး၏ပါးပြင်အား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဖြန်း’

လူအိကူး၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

သို့သော် ...

သူက ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ညီမလေးဟိုင်ယဲ့ ... မင်း ဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားပြန်
ကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်သားကြီးကို မွေးပေးတဲ့အတွက် ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်ကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့
ပါဘူး”

ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ယခု ...

အခန်းထဲတွင် ကျွေးဟိုင်ယဲ့နှင့် တုကုဟန်တို့သာ ကျန်ရှိ
တော့၏။

တုကုဟန်သည် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မ
ယှက်ရပ်လျက် နီရဲသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် နာကြည်းခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်း
ခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း စသောဟန်မျှရာများ ပေါ်လွင်လာသည်။

ရုတ်တရက် ...

သူသည် ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ သားငယ်အား ပွေ
ချီလိုက်လေသည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏ မျက်ဝန်းအစုံ ဝိုင်းစက်ပြုံးကျယ်သွားသည်။

“ရှင် ... ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

တုကုဟန်သည် စကားမပြောတော့ပါ။

သားငယ်အား ပွေချီလျက် အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်ရန် ဟန်
ပြင်လိုက်သည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် သူ၏လက်မောင်အား ကမန်းကတန်း
ဆုပ်ဆွဲထားသော မျက်ရည်များနှင့် ရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုရယ် .. ကျွန်မ ရှင်းပြ”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ တုကုဟန်သည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်
အား လက်တစ်ဖက်နှင့် တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“သွားစမ်း ... မင်း ... မင်း ... ကျုပ်နဲ့ ဝေးဝေးမှာနေပါ။

မင်းကို ကျုပ် ရွံတယ်”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

သူမသည် အခြားလူများ ကြားသွားမည်စိုးရိမ်သဖြင့် ဝန်း
ကျင်အား မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

၁၂၂ ❖ ထက္ကုသိုလ်နေထင်အောင်

တုကုဟန်သည် သူမအား စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျလာလေသည်။

“ဟိုင်ယဲ့ ... မင်းဟာ သိပ်လှပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းရဲ့အလှအောက်မှာ ကျုပ် ခူးထောက်ခဲ့ရတယ်”

သူသည် နှစ်လသားအရွယ် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်သားအရွယ်ရောက်လာရင် ကျုပ်လဲ မဖြစ်စေရဘူး”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ ခေါင်းခတ် ယမ်းလိုက်၏။

သို့သော် ...

တုကုဟန်အား မည်သို့မျှရှင်းပြ၍ မရနိုင်ကြောင်း နားလည် လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် ...

တုကုဟန်သည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ငုံ့ကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဇာကယ်တော့ မိန်းမတွေရဲ့အလှဟာ ... ယောက်ျားတွေ ကို ဘဝပျက်အောင် ပြုစားတဲ့ စုန်းကဝေတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလို

အကျည်းတန်ထက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၃

အလှအပတွေကိုမြင်ရင် ဝေးဝေးက ရှောင်တိမ်းနေရမယ်လို့ ကျုပ် သားကို အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမထားမယ်”

ပြောရင်း သားငယ်အား ပွေ့ချိုကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက် သွားလေတော့သည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် အတိတ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန် လည်ပြောပြရင်း မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာသည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် မိခင်အား စိုက်ကြည့်ရင်း မျက် ရည်များ သွင်သွင်ကျဆင်းလာ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်ကမူ နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတု (ဝါ) မိန်းမမုန်းတီးရေးဝါဒကို အကြိမ်ကြိမ်နားချရင်း မိခင်ဖြစ်သူအား သေဆုံးသွားချိန်အထိ အထင်လွဲနာကြည်းသွားသော ပခင်ဖြစ်သူ အတွက် ရင်ထဲ၌ ကြေကွဲစမ်းနည်းနေမိလေသည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် နေလကျေးရွာသခင်ကြီး တုကုဟန်၏ အုတ်ဂူအား ကြည့်၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“မေမေဟာ မင်းအဖေ တစ်နေ့ နားလည်သွားရင် ... ဖြူလာမှာပဲဆိုပြီး တိတ်တဆိတ်စောင့်မျှော်နေခဲ့တယ်။ သူဟာ မေမေကို သေဆုံးတဲ့အထိ နားမလည်နိုင်တဲ့အပြင် သားအရင်းကိုတော့ သူ့ရဲ့မျိုးနွယ် ‘တု’ ကို ဖြုတ်ပြီး ခန်းချောင်အဖြစ်နဲ့ မွေးစားသားဝဆက်ဆံခဲ့တာကိုး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် မျက်စည်များနှင့် ရစ်ဝဲလာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ် သိင်ကြီးပါတယ်။ မွေးစားသားအဖြစ် ဆက်ဆံတာကလွဲရင် ဂရုစိုက်တယ်ကြင်နာတယ်။ သိုင်းပညာကိုလည်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဒီအချိန်အထိ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်တာဟာ မေမေအပေါ် သူထားတဲ့သစ္စာတရားနဲ့ သားနှစ်ယောက်အပေါ်ရှိတဲ့ မေတ္တာတရားကြီးမားမှုပါပဲ”

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာ မချီပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“မေမေရယ် ... သားနှစ်ယောက်အပေါ် ဖေဖေမေတ္တာတရား ကြီးမားတယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်

ခေါက်လောက် လာကြည့်သင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဖခင်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် သူ့အား ကရုဏာသက်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ လူအိကူးရဲ့ ရက်စက်တဲ့ လိမ်ညာစကားတွေဟာ သူ့နှလုံးသားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရစေတာကိုး။ ဒါကြောင့် သူဟာ မေမေတို့ရဲ့ နယ်ခြားဒေသလေးကို ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့”

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်းပေါ့လေ ... ဖေဖေရဲ့မေမေအပေါ်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြီးမားမှုဟာ နာကြည်းမုန်းတီးမှုကို ပြောင်းလဲသွားပြီကိုး”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မေမေတို့ သားအမိသုံးယောက်က သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာကို သူ့အတွက် ကလေးစားချေပြီး သက်သေပြခွင့်ရှိပါသေးတယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယခုမှ ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာက မိမိအား ဤနေလကျေးရွာတွင် အဘယ်ကြောင့် ချိန်းဆိုခဲ့ခြင်းကို သဘောပေါက်မိလေသည်။

မိမိအား မိခင်ဖြစ်သူ ကျွေးဟိုင်ယဲ့နှင့် ဆုံတွေ့ပေးကာ ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ကလဲ့စားချေရန်နှင့် မိမိ၏ဘဝမှန်ကို သိရှိရ မဟုတ်ပါလော။

“ဒါနဲ့ မေမေ ကလဲ့စားချေရမယ့်လူက ဘယ်သူလဲ”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာလာ၏။

“လူ ... အီ ... ကူး”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“လူအီကူးတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“သားစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော ဟန် မူရာဖြင့် ...

“သားကို အကြိမ်ကြိမ် ဒုက္ခပေးရုံတင်မကဘူး၊ သား ချစ်သူရဲ့အလောင်းကိုတောင်မှ သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်မပေးခဲ့တဲ့ အကျည်းတန် လက်ကံသခင်မဟာ လူအီကူးဆိုတဲ့လူနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာပတ်သက်နေ လိမ့်မယ်”

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာ ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အကျည်းတန်လက်ကံသခင်မဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အစ်ကိုကြီးနင်းပုလဲမြို့မှာတုန်းက ပြေးလိုက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

“သူ ... သူက လူအီကူးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ပတ်သက်တာ သေချာပါတယ်”

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“မင်းမှာ ဘာအထောက်အထားရှိလဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဒီကိုအလာမှာ ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းက လူတွေအထင်မှားပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ သွေးကြောပိတ်ပြီး ရှင်းပြေမလို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရတဲ့ ခြောက်နှစ်အရွယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဒီဆံထိုးနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တယ်”

သူ စကားဆက်လိုက်သည်။

“နောက်တော့ ... သူ ကျွန်တော့်ကို ဖျားခေါ်သွားပြီး မျက်ခြည်ဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ကျားမင်းသိုင်းသင်တန်းကျောင်းလို့ သွေးကြောဖြေဖို့ပြန်အသွားမှာ သူက အဲဒီလူတွေအားလုံးကို သွေး

ကြောပိတ်လျက်နဲ့ သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

သူသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏စကားအား မယုံကြည်
လိုပါချေ။

သို့သော် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်မှ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း မဟုတ်
ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ယင်းကြောင့် ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလျက် ...

“ဒီ ... ဒီချယ်ရီပန်းဆံထိုးဟာ ကျုပ်က သူ့ကို မင်္ဂလာလက်
ဆောင်အဖြစ် ခေါင်းမှာ အမြတ်တနိုးပန်ဆင်လာတာ မြင်ချင်လို့
ပေးခဲ့တာ၊ ဒါ ... ဒါကို ... သူက ... ဒီလိုရွှေဆံထိုးတွေ အများကြီး
ပြုလုပ်ပြီး သွေးစွန်းစေပြီလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား
သည်။

“ဘယ် ... ဘယ်လို ဒီအကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မဟာ
အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေး ဟုတ်လား”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

သူသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏လက်ထဲမှ ရွှေဆံထိုး
အား လှည့်ကြည့်ကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ

လေသည်။ ကျွေးဟိုင်ယဲ့က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သား၊ သူဟာ မင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်
မယ့် သတို့သမီးလောင်းပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလျက် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးနဲ့
လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးဟာ ဒီလောက်ကောက်ကွပ်ရက်စက်မယ့်
မိန်းကလေးမျိုး မဖြစ်ရဘူး”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် သူ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ညင်သာ
ပျော့ပျောင်းသောလေသံဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သားငယ် ... မင်း ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ယို့မေလျှံတို့ ညီအစ်မ
ဟာ အင်မတန်မှ ရိုးသားဖြူစင်ပြီး သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ မိန်းက
လေးတွေပါ။ ဒါကြောင့် မေမေကိုယ်တိုင် သားကြီးနဲ့ လက်ဆက်ပေး
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် တွေဝေသွားသည်။

“ဒါဆိုရင် သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာလာပြီး ... ကျွန်တော်
တို့ နေလကျေးရွာကို ဒုက္ခပေးရတာလဲ”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့က သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေ
သည်။

“အင်း ... ဒါတော့ မေမေ မသိဘူး၊ မေမေသိတာက သားကြီးကို လက်ထပ်ပေးမယ့်ရက်မှာပဲ သူ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတယ်။ သူ့ကို မေမေတို့ နယ်ခြားဒေသတစ်ခုလုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး လိုက်ရှာနေစဉ်မှာပဲ မင်းမေဖေရှာသတင်းဆိုးကို ကြားလို့ သားကြီးနဲ့ ယိုမေလျှံရဲ့ညီမ ယိုကူးကို လွှတ်ပြီး သားငယ်ကို ခေါ်ခိုင်းလို့တယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ယိုမေလျှံကိုလည်း ရှာခိုင်းခဲ့တယ်။ နောက်မှ မေမေတို့ ဒီမှာဆုံခဲ့ကြတာလေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် တွေဝေသွားလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

သူသည် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မသည် အလှူနံရံစက်ကြမ်းကြုတ်သော မိန်းကလေးအဖြစ်သာ နားလည်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မိခင်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“မေမေရယ် ... ကျွန်တော်သိတဲ့ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မဟာ အင်မတန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်နော်၊ သူဟာ မေပြောတဲ့ ယိုမေလျှံဆိုတဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နိုင်မလား”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား အမေးပုစ္ဆာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် မိခင်၏အကြည့်ကို သဘောပေါက်နားလည်သည့်အလား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီလေး ပြောတဲ့အတိုင်း ... ကျွန်တော် နှင်းပွင့်မြို့မှာ ပြေးလိုက်သွားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူဟာ ယိုမေလျှံအစစ်ပါပဲ”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် နားမလည်နိုင်သော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ယိုမေလျှံကသာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မဆိုရင် သူဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပြောင်းလွဲသွားရတာပါလိမ့်”

ယင်းအချိန် ...

အဝေးဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရေ ... ဒေါ်ဒေါ်ရေ”

ထိုအသံကြားလိုက်သည်နှင့် ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာတို့အား တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော ... ယိုကူး လိုက်လာပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ညီမ ယိုမေလျှံဟာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မဆိုတာ မပြောကြနဲ့”

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နော်၊ နို့မို့ဆို ... သူ အားငယ်ပြီး မေမေတို့နဲ့ ဆက်လိုက်တဲ့မှ
မဟုတ်တော့ဘူး”

သူမ ယင်းသို့ပြောနေစဉ် ...

ယိုကူးသည် သူမတို့အနီးသို့ ပြေးလွှားရောက်လာ၏။

သူမသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား တွေ့မြင်လိုက်သော
အခါ မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ရင်ကိုး၊ ဘယ်လိုလဲ ... အခုတော့ ရှင့်ရဲ့ ဘဝမှာ
ကို သိသွားပြီမဟုတ်လား”

ပြီး၍ မေးလိုက်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

ယိုကူးသည် ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ... ဟိုတစ်ခါ နှင်းပွင့်မြို့မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ရှင့်ရဲ့ အလှနတ်
သမီးကော”

သူမ၏စကားသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏နှလုံးသား
အား ဓားပါးလေးတစ်လက်နှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည့်အလား ခံစား
လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားညီမရဲ့ ရက်စက်မှုကြောင့် သူသေပြီ”

ဤစကားသည် ...

အထူးထူးထူးထူး (ဒု-စက်သိမ်း) ❖ ၁၃၃

သူ၏ပါးစပ်မှ ဖွင့်ဟလာသောစကား မဟုတ်ပါ။

ရင်ထဲမှ ကြေကွဲနာကြည်းစွာ ရွှေ့လိုက်သောစကားပင်
ဖြစ်၏။

ယိုကူးသည် တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ မိမိအား စေ့စေ့
ကြည့်နေသော ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ပြီး၍ကြည့်လျက် ထပ်မံ
မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကျွန်မ မေးတာဖြေဦးလေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါ။

သူသည် ယိုကူးအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ...

သူ၏မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ ယိုကူးအား မမြင်မိပါချေ။

ယဲ့ပါကျင်း၏ပုံရိပ်များကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ကျွေးပိုင်ယဲ့သည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ဟန်မူရာ
ကြောင့် ယိုကူးကို အားတုံ့အားနာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“သမီး ယိုကူး ... ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့သားက သူ့ရဲ့ဘဝမှာကို ခုမှ
သိလိုက်တော့ အတော်လေးထိခိုက်နေတယ်ကွဲ့ ... ဒါကြောင့်”

ယိုကူးသည် ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မလည်း သူ့ရဲ့ခံစားမှုကို ကိုယ်ချင်အာ

၁၃၄ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်အောင်

နားလည်မိလို့ တမင်စိတ်ပေါ့ပါးစေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ မေးနေတာပါ”

သူမ ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝေကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“ကဲ ... ဒေါ်ဒေါ်ရေ ကျွန်မ တည်းခိုခန်းလေးခန်းငှားထားပြီးပြီ၊ တော်ကြာ နှင်းတွေ သိပ်ကျလာလို့ တည်းခိုခန်းတောင်မှ မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ကျေးဟိုင်ယဲ့ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... မေမေတို့ တည်းခိုခန်းကို ပြန်ကြပါစို့”

ပြောပြီး နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတုအား နောက်ဆုံး အကြိမ် ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၊ ဓားပါရုတုယန်ရှာနှင့် ယိုကူးတို့ ကလည်း ဂါရဝပြုလိုက်ကြ၏။

ယင်းနောက် ...

သူတို့လေးယောက်သည် နေလကျေးရွာ၏ မီးလောင်ပြင်ကြားမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အကျည်းတန်လက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သည်။

နှင်းပွင့်များ ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အအေးဓာတ်လွန်ကဲလျက် ...

သို့သော် ...

ရွှေစည်းစိမ်တည်ခိုးခန်းအတွင်း၌မူ အိပ်ခန်းတစ်ခုတွင် မီးလင်းဖိုတစ်လုံးစီနှင့် နွေးထွေးသန့်ပြန့်စွာ ခင်းကျင်းထားသည့် ရတင်တစ်လုံးစီရှိနေသဖြင့် အအေးဓာတ်ပေါ့လျော့နေ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် နွေးထွေးသော ခုတင်ထက်တွင် လူးလို့မို့ရင်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

အကျည်းတန်လက်သခင်မသည် ယိုမေလျှံ အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူမသည် မိမိ၏မရီးတော်စပ်နေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ... မိမိက ကလဲ့စားချေမည့်အရေးကို မိခင်ဖြစ်သူမှ ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

မိမိအတွက် အသက်စွန့်သွားခဲ့သော ချစ်သူယဲ့ဝါကျင်းအတွက် တာဝန်မကျေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၁၃၆ ❖ ငက္ကသိုက်နောင်းအောင်

သူ ယင်းသို့စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ နာကျင်မိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ယဲ့ဝါကျင်း၏အလောင်းကိုမူ သူကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်ပေးလိုသောဆန္ဒရှိနေ၏။

ယင်းကြောင့် ...

ဤနေရာမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာကာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ ဓုတင်ပေါ်မှထကာ ပြတင်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ယင်းနောက် ...

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး မြင်းစောင်းခြံအသင့်ရှိနေသော မြင်းတစ်ကောင်ကို စီးနင်းကာ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းထွက်ခဲ့၏။

သူ၏မြင်းခွာသံသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ကျယ်လောင်စွာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ထိုတဒင်္ဂလေးမှာပင် ...

တည်းခိုခန်းပေါ်မှ လူသုံးယောက် ခုန်ဆင်းလာကြ၏။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ကျွေးဟိုင်ယဲ့၊ ဓားပါရဂူတုယန်ရှာနှင့် ယို့ကူးတိုပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းစောင်းထဲသို့ ပြေးလွှားသွားကာ မြင်းသုံးကောင်ပေါ်သို့ ပြိုင်တူခန့်တက်၍ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၂၇)

ညဉ့် ...။

ညဉ့်သည် တစ်ထက်တစ်စ ပို၍အိုမင်းရင့်ရော်လာ၏။

ထို့အတူ နှင်းပွင့်များသည်လည်း ပို၍ထူထပ်စွာ ကျဆင်း

လာ၏။

ခားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ထူထပ်သောနှင်းပွင့်များ

ကြားမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းကာ မြင်းကို ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

မှာ နှစ်နာရီခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ယခု ...

သူသည် အကျည်းတန်သခင်မ ချိန်းဆိုထားသော အိမ်

ပျက်ကြီးနှင့် အတန်ပင် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် ...

အိမ်အိုပျက်ကြီးဆီမှ အလင်းရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်

သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

ဤနေရာသည် ... လူသူကင်းဝေးသော နေရာတစ်ခုဖြစ်
သည်။

ထို့ပြင် ...

အကျည်းတန်သခင်မနှင့် ချိန်းဆိုထားသောရက်မှာ သုံး
ရက်ခန့်လို့နေသေး၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

အိမ်အိုပျက်ကြီးထဲမှ စီးရောင်ထွန်းညှိလိုက်သောလူသည်
မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ယဲ့ ဝါကျင်း၏ပိညာဉ်မှ လာရောက် ထွန်းညှိနေခြင်းပေ

လော။

သူ ယင်းသို့စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြင်းပေါ်

မှ ခုန်ဆင်းကာ အိမ်အိုပျက်ကြီးထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

၁၄၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အိမ်အိုပျက်ကြီးတဲသို့ တစ်
ဟုန်ထိုးပြေးဝင်ခဲ့လေသည်။

ရုတ်တရက် ...

သူ၏မျက်လုံးအနံ့မှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားကာ ခြေလှမ်း
များ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းကား ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့အား ကျောခိုင်းလျက်
အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်အား ထွန်းညှိနေခြင်းကို တွေ့မြင်
လိုက်ရ၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်
ထားကာ ခန္ဓာကိုယ်အား ကိုင်းညွတ်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးအား ထွန်း
ညှိနေသဖြင့် ပြေပြစ်ကြော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ဝိုင်းပေါ်လွင်
စေလေသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်
ဆတ်တုန်ခါလာလေသည်။

ဤမြင်ကွင်းသည် ...

မိမိနှင့်ယွဲ့ဝါကျင်းတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့သော
ညဆီက မြင်ကွင်းနှင့် တူညီနေ၏။

အကျဉ်းတန်ဖာထံ (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ယင်းကြောင့် ...

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ဝိညာဉ်ဘဝနှင့် ဤနေရာမှ မိမိအား
စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းလောဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ဝါကျင်း ... ဝါကျင်း”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်
ပမာ စူးရှအော်ဟစ်ရင်း အဖြူရောင်မိန်းကလေးထံသို့ ပြေးလွှားသွား
ကာ သိုင်းဖက်လိုက်၏။

ယင်းတဒဂ်လေးမှာပင် ...

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် မြင်
ကွင်းမှ ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်မှ ထွက်ပေါ်နေသော မီးရောင်
များမှာလည်း ရုတ်ခြည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုအခါ ...

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်အောင်
မှောင်မည်း၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းအောင် မောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား မျက်လုံးစေ့ကြည့်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသော အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးအား ပြေးလွှားရှာဖွေနေသည်။

“ဝါကျင်း ... ဝါကျင်း”

ရုတ်တရက် ...

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိကာ လဲပြိုသွား၏။

‘ဂုန်း ... ဂုန်း’

သူ လူးလဲထရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ကောင့်တင်းသွားလေသည်။

“ပန်းသခင်မ

အလှမာန်ဝင့် ... သိုင်းဟန်တင့်

သခင်ရင်ခွင် ... နားမည့်ပြင်

ကြင်သူခြေဆင့် ... ပန်းကြွေလွင့်ပြီ”

အသံသည် ကြည်လင်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိလှ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင်ပမာ ပြူးကျယ်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေစဉ် ...

အိမ်ပျက်ကြီး၏ထောင့်တစ်ထောင့်မှ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မီးရောင်ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အဖြူရောင်ဇာပဝါနှင့် မျက်နှာကိုဖုံးအုပ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က သူမအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူးလဲထရပ်ကာ ရွံရှာမုန်းတီးသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက် ...

“အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ”

ဟု အေးစက်တင်းမာသောအသံဖြင့် တစ်ခွန်းချင်း ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မအား ရွံရှာမုန်းတီးသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မကလည်း သူ့အား ဇာပဝအောက်မှ စူးရှသည့်မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပြန်လည်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် လေတိုက်ခိုက်ခြင်းသာ မရှိခဲ့ပါလျှင် ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ခုလုံး သက်ရှိထင်ရှားလူသားဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိသည့်အလား တိတ်ဆိတ်ခြင်းများ လွှမ်းခြုံထား၏။ ရုတ်တရက် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏အေးတိအေးစက်အသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ထိုးဖောက်ကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျင်းဝါ ... ဘယ်မှာလဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“သူ့ သေသွားပြီလေ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ စူးနှင့်သွားသည်။

“သူ့ သေသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ ဘယ်မှာလဲ”

အကျည်းတန်သခင်မ ရယ်မောလိုက်၏။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ရှင်ကိုကြည့်ရတာ ယဲ့ဝါကျင်းရဲ့ အလောင်းကို ကိုယ်တိုင်မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ပေးချင်တယ် ထင်ပါတယ်”

“မင်းက ... ကျုပ် သူ့ကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်မရအောင် သူ့အလောင်းကို ယူသွားတာ မဟုတ်လား”

“ဪ ... ရှင် သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လျက် ...

“ပြောစမ်း ... သူ ဘယ်မှာလဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက်

...

“အင်း ... သူ့အလောင်းကို မြေမြုပ်နေရင် ရှင် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပင်လယ်ထဲပစ်လိုက်ပြီ၊ ရှင်က သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပင်လယ်ရေအောက်မှာ လိုက်ရှာပေါ့”

သူမ၏စကားကြောင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာမှာ

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား၏။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာလေသည်။

“မင်း ... မင်း ... တော်တော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မသည် ဇာပဝါအောက်မှ စတင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ရက်စက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ကျွန်မထက် ပိုပြီးရက်စက်တယ်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏နှလုံးသား၌ ပြင်းထန်သော ကျင်စူးရှမှုဝေဒနာကို ခံစားလိုက်မိသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်လောက်အင်အားကြီးမား ယှဉ်ပြိုင်ဘက်တွေဖြစ်ပါစေ ဖြောင်တိုက်တာ၊ ချောင်းတိုက်တာ၊ စုံတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ တိုက်ကွဲ မျိုးကိုတော့ ကျုပ် မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက အေးတိအေးစက်သော အသံဖြင့် ...

“ရှင် နာကြည်းနေပြီမဟုတ်လား၊ ဒါက ဖြစ်သင့်တယ်၊ ဒီအကြည်းမှုကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံသင့်တယ်”

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်

၏။

“မင်း ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းနဲ့ကျုပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကြုံဆုံခဲ့ဖူးခြင်းတောင် မရှိပါဘဲ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ရန်ငြိုးကြီးကြီးနဲ့ ဒုက္ခပေးနေတာလဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ ရယ်မောလိုက်သည်။ နာကြည်း ကြည်း ကြေကွဲသော ရယ်မောခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

“လေမရှိရင် လှိုင်းမထန်ဘူး၊ အညှီမရှိရင် ယင်မအုံဘူး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ ရန်ငြိုးဟာ ရှင်အသက်နဲ့ ပေးဆပ်ရင်တောင်မှ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲက ဒဏ်ရာက ကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် မုန်းတီးခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ နားမလည်နိုင်ခြင်း စသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်း ... ကျုပ်နဲ့မင်း ဘာရန်ငြိုးရှိလဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ရှင်သိအောင်ပြောပြမယ်၊ ရှင် ဝိညာဉ်နှုတ်ကြိုးတံတားမှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ကြေးဝါရောင်မျက်နှာဖုံးရှင်ကို သတိပြု

သေးတယ်မဟုတ်လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိတယ် ... အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မသည် ဇာပဝါအောက်မှ စူးရှ
သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ...

“ကျွန် ... မ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွား
သည်။

“မင်း ... ဟုတ်လား”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ရယ်
မောလိုက်၏။

“အဟင်း ဟင်း ... ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မ သေပြီလို့ ထင်နေ
တယ် မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းကာ ...

“ကျွန်မဟာ ... ကျွန်မဆရာရဲ့ ကယ်တင်မှုကြောင့်
အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲဒါ ရှင့်ကြောင့် ... ရှင့်ကြောင့်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါ

ယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ကျုပ်ကို သိပ်နာကြည်းနေသလိုပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ... အခုချိန်ထိ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိရသေးဘူး”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ သူ့အား အတန်ကြာစိုက်
ကြည့်နေ၏။

“ရှင် သိုင်းလောကရဲ့ ချယ်ရီအလှဘုရင်မဆိုတာ ကြားဖူး
လား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မြောင်နယ်ခြားမှာ သိုင်းပညာထိပ်သီးအဆင့်ရှိပြီး အလွန်
လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကို ချယ်ရီ
အလှဘုရင်မလို့ သိုင်းလောကသားတွေက ပြောတာ ကျုပ်ကြားဖူး
တယ်။ နေပါဦး ... အဲဒီ မိန်းကလေးက”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက အေးတိအေးစက်အသံဖြင့်
“ကျွန်မပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ဇာပဝါဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော
သူမ၏မျက်နှာအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဒါနဲ့တောင်မှ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထား
ရတာလဲ”

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက စကားမပြောတော့ပါ။

သူမသည် ဇာပဝါအား ဖြည်းညင်းစွာ ပင့်တင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

သူမ၏မျက်နှာအား ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယင်းတဒင်္ဂလေးမှာပင် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မသည် မျက်နှာပေါ်မှ ဇာပဝါကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပင့်တင်ထား၏။

သူမသည် သိုင်းလောကသားများ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်၌ ပင် ချယ်ရီအလှဘုရင်မအဖြစ် တင်စားခေါ်ဝေါ်ခံရသော အလှပိုင်ရှင်မလေး ဖြစ်၏။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ထို့ကြောင့် ...

သူမ၏အလှသည် တုလွတ်ကင်းသော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်ရပေမည်။

သို့သော် ...

ယခု တွေ့မြင်နေရသော ချယ်ရီပန်းအလှဘုရင်မ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညီညာသော သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကလေးယော်တစ်ယောက်က တုတ်ချောင်းများနှင့် ရေးခြစ်ထားသည့်အလား ဓားဒဏ်ရာအမာရွတ်များ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

မည်သူမဆို ...

သူမအား ယခုကဲ့သို့ ညအချိန်မဆိုထားနှင့် ... နေ့ဘက်၌ တွေ့မြင်မိမည်ဆိုပါလျှင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်အား တွေ့မြင်မိသည့်အလား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက သူ့အား စူးရှအေးစက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကျွန်မဟာ ချယ်ရီအလှဘုရင်မဆိုတာစကား

၁၅၂ ❖ စက္ကသိုလ်နံလင်းအောင်

ကို ရှင် အခုလို ကျွန်မမျက်နှာကို မြင်တွေ့ရချိန်မှာ လက်ခံယုံကြည် နိုင်ပါ့မလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား ကြက်သေသေကာ ကြည့်နေလေသည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မက မှီပြီး ပြုံးကာ စကားဆက် လိုက်၏။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ ဝိညာဉ်နှုတ်ကြိုးတံတားမှာ တိုက်ခိုက် ရင်း ရှင့်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ကျွန်မ ကြိုးတံတားအောက်ကို ပြုတ်ကျခဲ့ တယ်လေ၊ ကျွန်မဟာ အသက်မသေခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့မျက်နှာအလှ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်”

ပြောရင်း သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာ လေသည်။

“ဒီမျက်နှာအလှ ဆုံးရှုံးရတာဟာ ကျွန်မနှလုံးသားကို သေ ဆုံးစေခဲ့တယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်း ချုပ်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဆိုပါဦး”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၃

များ စီးဆင်းကျဆင်းလာလေသည်။

“ဒီ ... ဒီဒဏ်ရာကြောင့် ကျွန်မဟာ လူတောထဲ မတိုးဝံ့ဘဲ ဘဝပျက်ခဲ့တယ်၊ အဆိုးဆုံးက ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ကြိမ်သာ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့်မင်္ဂလာပွဲကို ရှောင် ပြေးခဲ့ရတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩထိတ်လန့် သော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာသည်။

“ဪ ... ဒါကြောင့် မင်းက ယ့်ဝါကျင်းကို ကျုပ်နဲ့ သံ ယောဇဉ်ငြိတွယ်စေပြီးမှ သေစေခဲ့တာပေါ့”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင် ... ကျွန်မက ရှင့်ကို သူနဲ့ သံယော ဇဉ်တွယ်စေပြီး သေစေခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး သူ့အလောင်းကိုတောင် မှ ရှင့်မှာ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ဆိုတာ မရှိစေရဘူး ... ဟား ဟား ဟား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာ ကျင်လာမိလေသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် အပြစ်ကင်းစင်လှသော ယ့်ဝါကျင်း

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

၏မျက်နှာအား ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မသည် အတန်ကြာမှ ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ သူ့အား မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ ... ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် ကလဲ့တချေခြင်းဟာ အင်မတန်လှပပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်မဟာလား”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ၏ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများဖြင့် တင်းကျပ်နေလေသည်။

ယင်းအချိန် ...

အမှောင်ထုထဲမှ သက်ပြင်းချသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အင်း ... ကျုပ်နဲ့အရင်းနှီးဆုံးလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ရက်စက်ဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

ထိုအသံအား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား၏။

သူမသည် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပင့်တင်ထားသော ဇာပဝါအင်္ကျီကမန်းကတန်း မျက်နှာပေါ်သို့ ပြန်လည်ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ...

သူမ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

အကြောင်းကား ...

လူတစ်ယောက်သည် သူမ၏ရှေ့သို့ လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့်အလား ရောက်ရှိလာကာ ဝိတ်ဆိုဟန်တားထားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်

နှင့် မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။

ထိုလူကား ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ ဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ကြေးဝါရောင်မျက်နှာပုံ
ပိုင်ရှင် (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား ဖာပဝါအောက်
မှ စူးရှသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေလေသည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် သူမအား ရိုဝေသောမျက်လုံးအစုံ
ဖြင့် ကြည့်လျက် ...

“ယို့မေလျှံရယ် ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို တစ်ကြိမ်ပြီ
တစ်ကြိမ် ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲကွာ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ၏မျက်ဝန်းအစုံ
မှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မတန်တော့ပါဘူး
ရှင်”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်း ... ဒီလိုပြောတာဟာ ကျုပ်စိတ်ကို ဘယ်လောက်
တုန်လှုပ်စေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီစကားမျိုး
မပြောပါနဲ့ကွာ”

အကျည်းတန်သခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် သူ့အား တွေ
ဝေဝေးဝေးဝေးလျက် ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်မနဲ့ရှင်ရဲ့ ဖူးစာဟာ မီးတောက်တစ်ခုလိုပဲ ဖြစ်တာ
မြန်သလို၊ ပြေပျောက်တာလည်း မြန်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်
နေတဲ့အချိန်မှာ အလင်းရောင်လင်းလက်တောက်ပစေမယ့် လက်
တွေ့ အချိုးမကျတဲ့ဘဝမျိုးကို ရှင် ဘယ်လောက်ထိ ရင်ဆိုင်ခုံမှာ
တဲ့လဲ”

သူမ၏အသံများ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေလေသည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့အကျည်းတန်နေတဲ့ မျက်နှာကို ကျုပ်က တကယ်
လက်တွေ့မှာ အချိုးကျကျရင်မဆိုင်ခုံဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ ခေါင်းငုံ့သွား
လေသည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် သူ့အနီးသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ တိုး

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကပ်လာကာ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မေလျှံ ... မင်းနဲ့ကျုပ် လက်ထပ်မယ့်နေ့မှာ မင်း ရောက် မလာခဲ့ဘူး။ သတို့သမီးကင်းမဲ့နေတဲ့ မင်္ဂလာခန်းထဲက ကျုပ်ရဲ့ဘဝ ဟာ ဓားထက်ထက်နဲ့ နှလုံးသားကို အကြိမ်ကြိမ်လှီးဖြတ်နေသလို ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား။”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ၏။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မလည်း မင်္ဂလာပွဲရက်မှာ ဒီခံစားမှုမျိုး ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ သူမအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ... မင်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို ရင်မဆိုင် ချင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ ခေါင်းညိတ် လိုက်၏။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ၏မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... မင်း အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘယ်ရောက်နေ တာလဲ။”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် သက်

အကျည်းတန်လင်္ကာ (၃-ဇာတ်ဆုံ) ❖ ၁၅၉

ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း ... ကျွန်မ မင်္ဂလာမဆောင်မီ သုံးရက်လောက်အလို မှာ ကျွန်မဆရာဆီက အရေးတကြီးခေါ်တဲ့ စာတစ်စောင် ရောက် လာလို့ ဆရာဆီသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် ဆရာပေးတဲ့ တာဝန် တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ရင်း ... ဝိညာဉ်နှုတ်ကြိုးတံတားပေါ်က ပြုတ် ကျသွားခဲ့ပြီး ...”

သူမက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက် သည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် သူမအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး ... မင်းဆရာက ဘယ်လိုတာဝန်မျိုးပေးခဲ့လို့ မင်း ဝိညာဉ်နှုတ်ကြိုးတံတားပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့တာလဲ။”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် အသာချ လိုက်၏။

“အင်း ... ဆ ... ဆရာရဲ့ရန်သူကို ရန်ကြွေးဆပ်ဖို့ နေလ ကျေးရွာကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းတာပါ။”

“ဟင် ... မင်း နေလကျေးရွာကိုသွားတိုက်ခဲ့တယ်။ ဟုတ် လား၊ ဒါ ... ဒါဖြင့် မင်းဆရာဆိုတာက”

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

“လူ ... အိ ... ကူးပေါ့”

ဤစကားကိုပြောလိုက်သူမှာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ

(ဝါ) ယို့မေလျှံ့ မဟုတ်ပါ။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ...။

သူမသည် ယင်းသို့ပြောရင်း အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာ၏။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ့သည် သူမအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးညွတ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်တေ သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်မဆရာကို သိနေတာကိုး”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မင်းဆရာကိုသိရုံတင် ဘယ်လဲ မလဲ နေလကျေးရွာသခင်ကြီးနဲ့လည်း ပတ်သက်ခဲ့တယ်”

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်အိမ်) ❖ ၁၆၁

“ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ နေလကျေးရွာသခင်ကြီးက မတ်သက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပတ်သက်တာပါလိမ့်ရှင်”

“သူဟာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ခင်ပွန်း၊ တုယန်နာရဲ့ ဖခင်ပဲ”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် အကျည်းတန်လင်္ကာ သခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ့၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွား၏။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ မချီပြုံးပြုံး လိုက်သည်။

“ယို့မေလျှံ့ ... တကယ်တော့ မင်းဟာ မင်းဆရာရဲ့ အင်မ တန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ရထဲမှာ အသုံးချခဲ့ ရတဲ့ လူပါ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ့ ခေါင်းသွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာကိုမှ နားမလည်တော့ဘူး”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း နားလည်အောင် ဒေါ်ဒေါ်ရှင်းပြပါမယ် ... ဒီလိုကွဲ့”

သူမသည် မိမိတို့ဇနီးမောင်နှံ လူအိကူးကြောင့် ဓားတစ် ချက်ခန်းချောင်နှင့် နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ကွဲကွာခဲ့ရပုံမှစ၍ အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်၏။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် သူမ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလျက် ဦးခေါင်းများ မူးဝေနောက်ကျိလာသည်အထိ ခံစား လိုက်ရလေတော့သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် တသိမ့် သိမ့်ခိုရွိုက်နေ၏။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် သူမအား ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက် သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် ရုတ်တ ရက် ကျွေးဟိုင်ယဲ့ရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မဟာ နေလကျေးရွာကို ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တစ် ဝတ်ရာပတ်သက်မှုရှိမှန်း သိခဲ့ရင် ဒီလိုမျိုးတိုက်ခိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၃

“မင်းဟာ အင်မတန်ရိုးသားဖြူစင်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပခါနီးကျမှ နေလ ကျေးရွာကို လုပ်ကြံမယ့်တိုက်ပွဲမှာ ဝင်ပါတယ်ဆိုတော့ တကယ်စဉ်း စားစရာပဲ”

“အင်း ... အမှန်တော့ ဒီတိုက်ပွဲကို ကျွန်မ တကယ်မပါဝင် ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အရိုးပျော့အဆိပ်မိသွားခဲ့တယ်လေ။ သူက ဒီတိုက်ပွဲပြီးမှ အဆိပ်ဖြေဆေးပေးမယ်ဆိုလို့”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာအေးစက် သွားသည်။

“တောက် ... ဒါ ... ဒါ တကယ်ယုတ်မာတာပဲ”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“လုအီကူး ... လုအီကူး ... တကယ်ကောက်ကျစ်ရက်စက် တာပဲကိုး၊ ဒီတိုက်ပွဲများ ယို့မေလျှံကို အသုံးပြုတာဟာ နေလကျေး ရွာသခင်ကြီးတုကို လုပ်ကြံရုံတင်မကဘူး၊ ငါ့သားရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ကွဲကြေစေဖို့ပဲ”

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင် မ (ဝါ) ယို့မေလျှံအား ပခုံးနှစ်ဖက်မှဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲထူလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်းဟာ ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ပြုထားတဲ့ ချွေးမလောင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ... ဒီနေ့ကစပြီး ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း အနှောင့်အယှက်အားလုံးက ကင်းလွတ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါကွယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယိုးမေလျှံ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ... ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်တယ် ... ဟုတ်လား”

ကျွေးဟိုင်ယဲ့ ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ထိုစကားကိုပြောလိုက်သူမှာ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ဖြစ်၏။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် ညီဖြစ်သူအား စိုးရိမ်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ညီလေး”

အကျည်းတန်သခင်မ (ဝါ) ယိုးမေလျှံ ပခုံးတစ်ချက် တွန်းလိုက်သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ရှင်က ကျွန်မကို ယဲ့ဝါကျင်းအတွက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဆိုပါတော့”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးစက်တင်းမာလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်က မင်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် ဝါကျင်းရဲ့ ဝိညာဉ်အတွက် ဥပေက္ခာပြုရာကျမယ်”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယိုးမေလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ... ရှင် ကျွန်မကို သေချာခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယဲ့ဝါကျင်းဟာ ခုချိန်ထိ သေဆုံးခြင်းမရှိသေးလို့ပဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လို ... ဝါကျင်း မသေဘူး ... ဟုတ်လား”

အကျည်းတန်သခင်မ (ဝါ) ယိုးမေလျှံ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူ့ရဲ့အလောင်းကို ကျွန်မ ပြန်သယ်သွားတာက ရှင့်ကို နာကြည်းကြေကွဲစေချင်သလို သူ အချိန်မီ အသက်

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆက်နိုင်ဖို့ ဝိညာဉ်လယ်အဆိပ်ဖြောင့်ဆေး ကျွေးဖို့လည်း အရေးကြီး
နေလို့ပါ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်ဝန်းအစုံ ဝင်းလက်တောက်
ပသွားသည်။

“ဒါ ... ဒါဆိုရင် ... သူ့ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

အကျည်းတန်လင်္ကာသင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် တစ်
တစ်ခု ပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန် ...

ရုတ်တရက် အမှောင်ထုထဲမှ အေးစက်ကျယ်လောင်သော
ရယ်မောသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ယွဲ့ဝါကျင်း အသက်ရှင်သည့်
ဖြစ်စေ၊ သေသည်ဖြစ်စေ မင်းတို့ နေလကျေးရွာက တုမျိုးနွယ်ထွက်
အားလုံး ငါ့လိုပဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေရမယ်ကွ”

ထိုအသံကြောင့် ...

အားလုံးသောလူများ၏မျက်နှာများ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား
ကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

အသံထွက်ပေါ်လာသော အိမ်ပျက်၏ အပြင်ဘက်ဆီ

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၁၆၇

ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်လေတော့၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေ၏။

မြို့နင်းများ ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေသည်။

ရုတ်တရက် ထိုထူထပ်သော နှင်းမြူများကြားမှ အလွန်
ကြောက်မက် ဖွယ်ရာကောင်းသော အငွေ့အသက်တစ်ခုသည် အိမ်
ပျက်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

ယင်းအငွေ့အသက်သည် ထူထပ်သောနှင်းမြူများထက်
ပင် လျှို့ဝှက်ပြီး အေးစက်သောအငွေ့အသက်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ဤအေးစက်သော မျက်လုံးအစုံသည် မည်သည့်အရပ်မှ
လာသနည်း။

မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ရောက်ရှိလာပါသနည်း။

ထူထပ်သော နှင်းမြူများကြားမှ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အငွေ့အသက်တစ်ခုသည် အေးစက်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် မျက်လုံးတစ်စုံနှင့်အတူ အိမ်ပျက်ကြီးထဲသို့ ဖြည့်ညင်းစွာ စိမ့်ဝင်လာ၏။

ထိုအခါ ...

အိမ်ပျက်ကြီးထဲတွင် အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များနှင့် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၊ ဓားပါရုဂတုယန်ရှာ၊ ကျွေးဟိုင်ယဲ့နှင့် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယိုမေလျှတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်တောင့်တင်းလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ကြရ၏။

ယင်းတဒင်္ဂလေးမှာပင် ...

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ခါးမှပွေ့ချီလျက် အိမ်ပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွေးဟိုင်ယဲ့သည် ထိုအဘိုးအိုအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မျက်နှာပေါ်တွင် ရွံရှာမုန်းတီးသော ဟန်မူရာများ

ပေါ်လွင်လာ၏။

“လှ ... အိ ... ကူး”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း ရေရွတ်လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် အဘိုးအို၏လက်ထဲတွင် ပွေ့

ချီထားသော မိန်းကလေးအား စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ဝါကျည်း”

လွှတ်ခနဲ အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၂၉)

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်နေ၏။

သို့သော် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ရင်ထဲ၌ မီးစနှင့် ထိုးစိုက်ခံထားရသည့်အလား ခံစားနေမိလေသည်။

လူအီကူးသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အားလုံးသောလူများအား မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ကာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။

ယင်းနောက် ...

လက်ထဲတွင် ပွေ့ချီထားသော ယွဲ့ဝါကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ပင်မသွေးကြောဖြောက်ခုအား တစ်ခုချင်း ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် တစ်ချက်လူးလွန်လျက် မျက်ဝန်းများ ပွင့်လာ၏။

သူမ မျက်စိများပွင့်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူမသည် လူအီကူး၏လက်ထဲမှ ရုန်းကန်လိုက်သည်။

“ခန်းချောင်”

လူအီကူးသည် မှဲ့ပြုံးပြုံးလျက် သူမ၏ပခုံးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

နာကျင်လွန်းသောဝေဒနာကြောင့် ယွဲ့ဝါကျင်း၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာကာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“အမယ်လေး”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

‘ချွမ်း’

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားကာ ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ၏လက်အား ဖမ်းဆုပ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

ပြောရင်း ယွဲ့ဝါကျင်းအား စိုးရိမ်စွာကြည့်နေ၏။

လူအီကူးသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်မှ ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား ဟန်တားလိုက်ခြင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အားဖျားတရ

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်က
ကျုပ်ထင်ထားတာထက်တောင်မှ အခြေအနေကို နားလည်လွယ်
တာပဲကိုး”

ကျေးဟိုင်ယဲ့ သူ့အား ရွံရှာမုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်လျက်

“လူအီကူး ... ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ဖျက်
ဆီးခဲ့တယ်။ ကျွန်မယောက်ျားကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါတင်မက
ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကလေးတွေကိုပါ ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ”

လူအီကူးက သူမအား မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါလား ... တုမျိုးနွယ်အားလုံး ကျုပ်လိုပဲ နာကြည်းခံ
ကွဲစေချင်လို့ပါဗျာ”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“လူအီကူး ... ခင်ဗျားကသာ ယောက်ျားပီသတဲ့ သိုင်
ဓားတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ယွဲ့မိန်းကလေးကို လွှတ်ပြီး ကျုပ်
ရင်ဆိုင်စမ်း”

သူ၏စကားမဆုံးမီ အကျည်းတန်သခင်မ (ဝါ) ယို့မေလှိုင်
လက်ဝါးတစ်ဖက်သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ရောက်ခဲ့
သည်။

အကျည်းတန်လက် (ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း) ❖ ၁၇၃

‘ဖြန်း’

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွား
သည်။

“မင်း ... မင်း”

အကျည်းတန်လက်သခင်မ (ဝါ) ယို့မေလှိုင်သည် သူ့အား
အေးတိအေးစက်သံဖြင့် ...

“ရှင့်လိုလူမျိုးက ကျွန်မဆရာကို ဒီလိုဆက်ဆံဝံ့သလား”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်း
သောဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာ၏။

လူအီကူးက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်း
တယ်။ နောက်ထပ် တစ်ချက်လောက် ရိုက်လိုက်ပါဦး”

အကျည်းတန်လက်သခင်မ (ဝါ) ယို့မေလှိုင်က ဦးညွတ်၍
ခေါင်းညိတ်ကာ ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား ထပ်မံရိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါချေ။

သူသည် မျက်ရည်များနှင့် ရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
အကျည်းတန်လက်သခင်မ (ဝါ) ယို့မေလှိုင်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ... အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလှ
၏ လက်ဝါးသည် သူ၏ပါးပြင်ဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်လာ
သည်။

သို့သော် ...

ရုတ်တရက် သူမ၏လက်အား အခြားလက်တစ်ဖက်က
ဖမ်းဆုပ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏လက် ဖြစ်သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း ... မေတ္တာတရားကို နားမလည်တဲ့မိန်းမ
ကျုပ်အစ်ကိုရဲ့ မျက်နှာသာမရှိရင် အခုလောက်ဆို ခင်ဗျား အကြံ
တစ်ရာမက သေဆုံးနေပြီဆိုတာ သိရဲ့လား။”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (သို့) ယို့မေလှ အေးတိအေး
စက်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်၏။

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... သူ့ရဲ့မေတ္တာ စိုးလောက်
ကြီးမားပါစေ၊ ကျွန်မမျက်နှာအလှကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ရှင်လို တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင် ရဲ့အစ်ကိုဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးထားမှ
မဟုတ်ဘူး။”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဒေါသ
ကြောင့် နီရဲသွားသည်။

“မိန်းမရိုင်း”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း သူမ၏ပခုံးအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
လေသည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားကာ
ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

သူ၏ဟန့်တားသံကြောင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏လက်
သည် အရှိန်လျော့ကျသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလှ၏ပခုံးအား ခပ်
ဆတ်ဆတ်လေးမျှသာ ထိမှန်သွား၏။

‘ဖတ်’

သို့သော် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလှသည် စူးရှစွာ
အော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့လှင့်စဉ်သွားလေသည်။

“အမယ်လေး”

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ သူမအတွက် စိုးရိမ်သွား၏။

“မေလှ”

အော်ဟစ်ရင်း အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ နောက်သို့ ခုန်
၍ လိုက်ပါသွားသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ယင်းတဒဂ်လေးမှာပင် ...

လုအီကူးသည် ယွဲ့ဝါကျင်းအား လွှတ်ကာ အကျည်းတန်
သခင်မ (ဝါ) ယွဲ့မေလျှံ နောက်သို့ ခုန်၍လိုက်ပါလာသော ဓားပါရဂူ
တုယန်ရှာအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဆီးကြိုကာ ပင့်ရိုက်ထည့်လိုက်
သည်။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ)
ယွဲ့မေလျှံထံသို့ အာရုံရောက်ရှိနေသဖြင့် လုအီကူး၏လက်ဝါးရိုက်
ချက်အား ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“သား ... ယန်ရှာ”

“အစ်ကိုကြီး”

ကျွေးဟိုင်ယွဲ့နှင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်တို့သည် ဓားပါရဂူ
တုယန်ရှာအတွက် စိုးရိမ်ကာ လုအီကူးထံသို့ ပြိုင်တူခုန်ဝင်သွားကြ
လေသည်။

သို့ရာတွင် ...

လုအီကူးနှင့် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာတို့သည် အလွန်နီးကပ်

သောအခြေအနေတွင် ရှိနေသဖြင့် မည်သို့မျှ ကာကွယ်ပေးရန် မဖြစ်
နိုင်တော့ပါ။

သို့သော် ...

လုအီကူး၏လက်ဝါးသည် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား ရိုက်ချစ်
ခြင်းမရှိပါ။

အခြေအနေသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်
မဟုတ်ပါလော။

ကံကြမ္မာသည် ...

မျက်လှည့်ပညာရှင်နှင့် တူ၏။

နိမ့်သည်အရာကို မြင့်အောင်လုပ်သည်။ မြင့်သည့်အရာကို
နိမ့်အောင်လုပ်သည်။

ရှိသည့်အရာကို မရှိအောင်လုပ်နိုင်သည်။ မရှိသည့်အရာကို
ရှိအောင်လုပ်နိုင်သည်။

ထို့အတူ ...

၁၇၈ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယခုကံကြမ္မာသည် ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ၏ ကံကြမ္မာအား
ကောင်းသောဘက်သို့ ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။

အတိအကျဆိုရပါလျှင် ...

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား ကောင်းသောဘက်သို့ ဖန်တီးပေး
လိုက်သောလူမှာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယိုမေလျှံဖြစ်
သည်။

အမှန်တွင် ...

သူမသည် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားရခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် ...

ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ခံစားရဟန်ဖြင့် လူအီကူးထံသို့
လွင့်စဉ်ဟန်ပြုကာ ယွဲ့ဝါကျင်းအား လူယူရန် ကြိုးစားကြံစည်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းတဒင်္ဂလေးမှာပင် ...

လူအီကူးသည် မိမိနောက်သို့ စိုးရိမ်စွာလိုက်ပါလာသော
ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား လှမ်းရိုက်ရန် ဟန်ပြင်ကာ ယွဲ့ဝါကျင်းအား
လက်လွှတ်လိုက်ခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၉

သူမသည် လူအီကူးနံဘေးသို့ ရောက်ရှိသွားကာ အင်္ကျီ
လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်အား လျှပ်တစ်ပြက်ထုတ်ယူကာ ဓားဖြင့် ထိုး
သွင်းလိုက်သည်။

“အွန်”

လူအီကူး၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

သို့သော် ...

သူသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ထိပ်သီးသိုင်းသမား
တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဓားပါရဂူတုယန်ရှာထံသို့ ချိန်ရွယ်ပင့်ရိုက်ထား
သော လက်ဝါးအား အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယိုမေလျှံထံ
သို့ အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

‘အွန်’

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယိုမေလျှံသည် နီးကပ်
လွန်းသော အခြေအနေကြောင့် ရှောင်တိမ်းရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်
တော့ပါ။

ယင်းကြောင့် ...

လူအီကူး၏ပြင်းထန်သော လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် သူမ၏
ရင်ဘတ်အား ရိုက်ခတ်မိသွားပြီဖြစ်သည်။

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် မသဲမကျ
ညည်းညူသံနှင့်အတူ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

လူအီကူး၏ခါးမှသွေးများ စီးကျနေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံကလည်း သွေးများ ထွက်လုမတတ် နီ
သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံအား ယုံကြည်
ခဲ့ခြင်းမှာ သူ၏မဟာအမှားပင်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းကား ...

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် ဓားပါရူ
တုယန့်ရှာအား အသက်တမျှ သံယောဇဉ်ကြီးမားသောကြောင့် ဖြ
၏။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်အိမ်) ❖ ၁၈၁

ဓားမြှောင်သည် လူအီကူး၏နံရိုးကြားထဲ၌ စိုက်ဝင်နေ၏။
ပြင်းပြင်းထန်ထန်နာကျင်သောဝေဒနာများသည် သူ၏မြင်
ကွင်းအား ဝိုးတဝါးဖြစ်စေလေသည်။

သို့သော် ...

သူလဲကျသွားခြင်း မရှိသေးပါ။

ရုတ်တရက် သူ၏ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းထဲရှိ လူရိပ်သုံးခု ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဓားပါရူတုယန့်ရှာ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ကျွေးဟိုင်
ယဲ့တို့ ဖြစ်သည်။

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ အင်အားကို နောက်ဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် စုစည်းကာ အနီးကပ်ဆုံးရှိ ဓားပါရူတုယန့်ရှာထံသို့ လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဓားပါရူတုယန့်ရှာသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပင့်ကာ ခံပေး
လိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်သွားကာ နောက်သို့ ခြေ
သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရသည်။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ ထိတ်လန့်သွား၏။

ဤမျှ ဒဏ်ရာရထားသော လူအီကူးသည် မိမိအား ခြေသုံး
လှမ်းမျှ ဆုတ်အောင်ရိုက်နိုင်ခြင်းမှာ မည်မျှသိုင်းပညာအဆင့်မြင့်
မားကြောင်း သိရှိနိုင်သည်။

ထိုအချိန် ...

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ကျွေးဟိုင်ယဲ့တို့သည် လူအီကူး
အနီးသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိသွားကြ၏။

“မေမေ ... ညီလေး ... သတိထား”

သူ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

ယင်းတဒင်္ဂလေးမှာပင် လူအီကူးသည် ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏
လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခြားလက်ဝါးတစ်ဖက်နှင့် ရိုက်ချရန်
ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ...

သူ၏လက်ဝါးသည် ကျွေးဟိုင်ယဲ့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့
ရောက်ရှိခြင်းမပြုမီ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်၏ဓားသည် သူ၏နှလုံး
သားထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

“အား”

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၃

သူသည် စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ခူးများ ညွတ်ကွေးကာ လဲ
ပြိုကျသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၃၀)

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ...

မျက်စိတစ်စုံတစ်လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းပြီး ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။

လူအီကူး လဲကျသွားသည့်အချိန်၌ သူမသည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူပမာ သတိဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ...

မိမိ၏ခြေထောက်နား၌ လဲကျနေသော အကျည်းတန်သခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံအား ကမန်းကတန်း ပွေ့ချီဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ...

လက်တစ်စုံသည် သူမထက် လျင်မြန်စွာဖြင့် ရောက်ရှိလာကာ အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံအား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာ၏လက်အစုံဖြစ်သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် မျက်ဝန်းကိုအားယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သူမသည် အိပ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုးလာသူပမာ ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာ၏လက်အား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် ...

“ယန့်ရှာ ... ရှင် ... ရှင် ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာ၏ရင်ထဲ၌ ဆို့နှင့်သွားသည်။

“ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... မင်းလည်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ... ဓားတစ်ချက်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကာ ကမန်းကတန်း ဒူးထောက်လိုက်၏။

“မမ ... မမ ... ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ် ... ကျုပ် ...

အထင်လွဲခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပြောရင်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် ပြုံး
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကသာ မမအပေါ် ဒီလိုအထင်မလွဲခဲ့ရင် ... ခုလောက
ဆို မမတို့အားလုံး သေဆုံးနေရပြီလေ၊ ဒါကြောင့် မင်း အထင်လွဲတာ
ကောင်းပါတယ်”

ကျေးဟိုင်ယဲ့၏ရင်ထဲ၌ ဆို့နှင့်ကြေကွဲလာသည်။

“လူအိကူး ... လူအိကူး ... သူဟာ တကယ့်ကို ရန်ငြိုးကြ
တာပဲကိုး၊ သူဟာ ဒေါ်ဒေါ်ကို မပိုင်ဆိုင်ရလို့ နေလကျေးရွာသစ်
ကြီးတုရဲ့ မျိုးဆက်နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သားကြီးယန်ရှာနှင့် သားငယ်
ခန်းချောင်တို့ကို သူ့လိုပဲ နာကြည်းကြေကွဲစေအောင် ကလဲ့စား
ခဲ့တာပဲ”

ယင်းအချိန် ...

အပြင်ဘက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်
လာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ... ဒေါ်ဒေါ်”

ထိုအသံကြောင့် အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့
လျှံ၏ ဝေဒနာကြောင့် မှေးမှိန်နေသော မျက်ဝန်းအစုံသည် အရှေ့
များ လင်းလက်လာသည်။

“မ ... မ ... ယို့ကူး ... မဟုတ်လား”

ကျေးဟိုင်ယဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သမီး ... မင်း မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး ရောက်
မလာလို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ လိုက်ရှာဖို့အထွက်မှာ သူလည်း သူ့ညီမ
အတွက် စိုးရိမ်လို့ လိုက်ခဲ့တာပဲ”

သူမ ပြောနေစဉ် ...

ယို့ကူးသည် အိမ်ပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်သွား
လို့ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ လှည့်ပတ်ရှာနေတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့စီးသွား
တဲ့ မြင်းကို မြင်လိုက်ရလို့ ဒီထဲကိုဝင်လာမိတာ ... တော်သေးတာ
ပေါ့”

သူမ ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ... ရှင် ... ကျွန်မညီမနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿ
နာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တိတ်တဆိတ်သွားတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့
တယ်၊ ကျွန်မတို့သုံးယောက် ရှင်ကို စောင့်ကြည့်နေတုန်း ရှင် ထွက်
သွားလို့ လိုက်လာတာ၊ ဘယ်မှာလဲ ကျွန်မညီမ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ယခုမှ ကျေးဟိုင်ယဲ့တို့ ကျွန်
မနရာသို့ရောက်ရှိလာခြင်းကို သဘောပေါက်မိ၏။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့သော် ...

သူသည် ယို့ကူး၏အမေးကို အဖြေပေးရန်မှ အခက်ကြုံနေ၏။

ယို့ကူးသည် ယခုမှ ဓားပါရဂူတုယန်ရှာ ပွေ့ချီထားသော အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံအား တွေ့မြင်လိုက်ကာ ထိတ်လန့်သွား၏။

“သူ ... သူက ဘယ်သူလဲ”

ကျေးပိုင်ယဲ့သည် မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာသည်။

“သူ ... သူဟာ ... ဒေါ်ဒေါ်တို့ရှာနေတဲ့ မေလျှံပဲ”

ယို့ကူး၏မျက်ဝန်းအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းကာ ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ ... သူက ကျွန်မညီမ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ယင်းအချိန် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံသည် မျက်ရည်များနှင့် ရစ်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“မ ... မမ”

ယို့ကူး၏မျက်ဝန်းအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

အကျည်းတန်ထက် (ဒု-စာတ်ဆီဝါ) ❖ ၁၈၉

သူမသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသော ညီမဖြစ်သူအနီးသို့ ပြေးလွှားလာကာ ခူးထောက်လိုက်သည်။

“ညီမ ... ညီမလေးရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်မမရှိတော့ရင် မမကို ယန်ရှာက စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်”

ပြောပြီး ယို့ကူး၏လက်ကိုဆွဲကာ တုယန်ရှာလက်နှင့် ထပ်လျက် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ယို့ကူး ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

တုယန်ရှာကလည်း ငြင်းဆန်လိုက်၏။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (ဝါ) ယို့မေလျှံ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှာ ကျွန်မမရှိရင် ... ကျွန်မရဲ့ မမအတွက် ရှင့်လိုယောက်ျားပီသပြီး သူ့မှာတရား

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပြည့်ဝတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာရှိနေမှ စိတ်ချမယ ... ကျွန်မ
... ကျွန်မ ... ကို ... ကတိ ပေးပါ”

တုယန့်ရှာ၏ရင်ထဲတွင် နာကျင်ကြေကွဲလာလေသည်။

သို့သော် ...

သူ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

အကျည်းတန်လင်္ကာသခင်မ (၀၁) ယို့မေလျှံ ပြုံးလိုက်
သည်။

ယင်းတဒင်္ဂလေးမှာပင် ...

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာနှင့် ယို့ကူးတို့၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုထပ်
လျက် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ၏လက်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ပြုတ်
ကျသွား၏။

“မေလျှံ”

“ညီမလေး”

ဓားပါရဂူတုယန့်ရှာနှင့် ယို့ကူးတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
စွာဖြင့် စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန် ...

အိမ်ပျက်ထဲ၌ ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်
သည် စီးစာကုန်ခန်းကား ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၁

သို့သော် ...

အရုဏ်ဦး၏အလင်းရောင်ခြည်သည် အိမ်ပျက်ထဲသို့ စတင်
စိန်ဝင်လာပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

မီးလောင်ပြင်အတိဖြစ်ခဲ့သော နေလကျေးရွာသည် ယခု
အခါ အလွန်ခန့်ညားလှပသော အဆောက်အအုံများနှင့် စိုပြည်စိမ်း
လန်းသော သစ်ပင်များ၊ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေကြသော ပန်းမန်လာများ
ဖြင့် ဝေဝေဆာနေ၏။

ထို့ပြင် ...

နေလကျေးရွာဆီသို့ သိုင်းလောကမှ ထိပ်သီးသိုင်းသမား
များ၊ ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ ဂိုဏ်းချုပ်များ၊ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်း
များတို့သည် လက်ဆောင်ပဏာများ ကိုယ်စီဖြင့် ဝင်ထွက်သွားလာ
နေကြသည်။

မကြာမီ ... နေလကျေးရွာထဲမှ ဖျောက်အိုးဖောက်သံများ
ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

ယနေ့ ...

နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ရက် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဗျောက်အိုးဖောက်သံများ 'အဘယ်ကြောင့် ထွက်ပေါ်နေပါသနည်း။

အမှန်တွင် ...

ယနေ့သည် နေလကျေးရွာတွင် နေလကျေးရွာသခင်ကြီးတု နှစ်မျိုးဆက်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဓားပါရုဂ္ဂတုယန့်ရှာနှင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်တို့သည် အသီးသီး လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

နေလကျေးရွာ၏ ခန့်ညားထည်ဝါသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုထဲတွင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနေ၏။

ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်တော်များမှာ များပြားလှပေသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်နှင့် ယွဲ့ဝါကျင်းတို့သည် ကုလားထိုင်

အကျည်းတန်ထက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ခုံရှည်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေကြ၏။

အခြားကုလားထိုင်ခုံရှည်တွင်မူ ဓားပါရုဂ္ဂတုယန့်ရှာနှင့် ယွဲ့ကူးတို့ ထိုင်နေကြသည်။

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် နတ်မိမယ်တမျှ လှပချောမောနေသော ယွဲ့ဝါကျင်းအား ငေးငိုင်ကာ ကြည့်နေမိ၏။

ယွဲ့ဝါကျင်းသည် ရွှန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်အား ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“ခန်းချောင် ... ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ ပျော်ရွှင်မှု မရှိသလိုဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် သူမ၏လက်နှစ်ဖက်အား ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် မချီပြုံးပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဝါကျင်း ... ကျုပ် နေ့ရောညပါ အိပ်မက်လို မျှော်လင့်တမ်းတနေတာဟာ ဒီနေ့ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် တကယ်ပဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့”

သူက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရုပ်တန့်ကာ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ယွဲ့ဝါကျင်း မျက်စုံပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဓားတစ်ချက်ခန်းချောင်သည် ရိုဝေသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့်
အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ ...

“ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စရာ အငွေ့အသက်တွေ ဘယ်လောက်
ပဲ ရှိနေပါစေ ... အထီးကျန်ဆန်တဲ့ အကျည်းတန်လင်္ကာရွတ်ဖတ်
ကို မေ့မပစ်နိုင်ဘူး”

ယွဲ့ဝါကျင်း၏ရင်ထဲ၌ နှမ်းလျသွားသည်။

သူမသည် တစ်ဖက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ယို့ကူးနှင့်ယှဉ်
ထိုင်နေသော ဓားပါရဂူတုယန်ရှာအား မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်၏။

ဓားပါရဂူတုယန်ရှာသည် သတို့သားဝတ်စုံနှင့် ခန့်ညားချော
မောနေ၏။

သို့သော် ...

သူ့မျက်ဝန်းအစုံတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရိပ်များ ပြည့်နှက်နေ
မည်ကို ယွဲ့ဝါကျင်း ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိလိုက်လေသည်။

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း ... သူလည်း အထီးကျန်ဆန်တဲ့ အကျည်းတန်လင်္ကာ

အကျည်းတန်လင်္ကာ (ဒု-ဇာတ်ဆိမ်း) ❖ ၁၉၅

ရွတ်ဖတ်သံကို မေ့မပစ်နိုင်ပါလား”

သူမ ယင်းသို့ စဉ်းစားမိလိုက်စဉ်မှာပင် ...

အကျည်းတန်လင်္ကာရွတ်ဖတ်သံအား သူမနားထဲ၌ ပြန်
လည်ကြားယောင်လာမိလေတော့သည်။

“ပန်းသခင်မ

အလှမာန်ဝင့် ... သိုင်းဟန်တင့်

သခင်ရင်ခွင် ... နားမည့်ပြင်

ကြင်သူမြွေဆင့် ... ပန်းကြွေလွင့်ဖြီ”

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်